

Colofon

Colofon

Dorpskrant Nederhemert is een uitgave van de Dorpsraad Nederhemert.

De redactie bestaat uit:

Jenny van den Broek	Dirk Brugmans
Willemien Hobo	Gerda Kooijman
Carola Kuijntjes	Wim van der Toorn
René van de Werken	

Info en tips:

Voor het aanleveren van tips, artikelen:

dorpskrant@dorpsraadnederhemert.nl

Voor advertenties : willemien.hobo@gmail.com

Verspreiding en abonnementen:

Dorpskrant Nederhemert wordt gratis verspreid onder alle inwoners van Nederhemert. Mensen buiten Nederhemert kunnen een abonnement nemen. Een ophaalabonnement kost € 25,- en een abonnement per post kost € 35,- per jaar.

Bezorging, klachten, nieuwe abonnees:

Dirk Brugmans 06-22838436

Advertenties:

De Dorpskrant Nederhemert wordt bekostigd door advertenties.

De prijzen zijn als volgt:

Advertentie omslag:

Hele pagina	- € 500,- per jaar
Halve pagina	- € 250,- per jaar
Kwart pagina	- € 125,00 per jaar

Advertentie binnenzijde:

Hele pagina	- € 120,- voor 1 uitgave	- € 440,- voor 1 jaar
Halve pagina	- € 65,- voor 1 uitgave	- € 220,- voor 1 jaar
Kwart pagina	- € 30,- voor 1 uitgave	- € 110,- voor 1 jaar
Achtste pagina	- € 20,- voor 1 uitgave	- € 60,- voor 1 jaar

Digitaal

Website: www.dorpsraadnederhemert.nl.

Facebook: Dorpskrant Nederhemert

Twitter: @DorpsrNhemert

Verantwoordelijkheid

De redactie van de dorpskrant draagt geen verantwoordelijkheid voor de inhoud van de bij hen aangeleverde artikelen.

Contact met de gemeente:

Hebt u klachten over allerlei zaken binnen Nederhemert die ook de gemeente aan gaan, denk aan kapotte verlichting, verstopte riolering, overlast e.d., bel dan altijd met telefoonnummer. 0418-681681. Ook kunt u klachten melden via de Buitenbeter app.

De contactpersonen binnen de gemeente zijn:

Nicole Heerius-van Duinen, dorpscoördinator van de gemeente Zaltbommel. Zij is bereikbaar op het nummer 0418-681645 of 06-29024749.

Binnen de politie is er ook een contactpersoon voor de dorpen.

Voor ons is dat Raymond Angenent, te bereiken via telefoonnummer 0900-8844

Vakantie voorbij

September 2022

Ik zit te schrijven en denk aan de zomer. Eén moment geleden lijkt het nog maar, toen we heel druk waren met zoveel dingen. School, werk, rapporten, gesprekken, laatste hand aan de tuin, het huis nog even schoon, de was nog doen, planten nog water, dieren verzorgd, boodschappen doen, voorbereidingen maken voor de vakantie. Koffers inpakken. Kasten meteen even uitzoeken... en dan is het vakantie! Een uur langer slapen: alleen met airco deze zomer, anders beter om 6 uur uit bed. Dan óp vakantie: In deze dorpskrant kunt u ook lezen dat vakantie soms ook risico's meebrengt en dat niet iedereen van vakantie houdt. Maar veel mensen: alles achterlaten en op pad: rijden, vliegen, varen, fietsen of lopen. Poosje in een ander huis, een andere omgeving, Na één of twee weken: spullen weer inpakken. Naar huis, spullen weer uitpakken, opruimen. Ik heb geleerd dat vakantie iets is wat je heel erg ontspant. Maar als ik dit alles opschrijf lijkt het me dat het haast de drukste tijd van het jaar is. Je wilt zóveel in zo korte tijd! Toch is het voor veel mensen zo dat vakantie je wel goed doet. Even eruit. Alles eromheen is toch meestal wel een gedoe. We slepen ons halve huishouden mee naar onze vakantieplek. Heel gezellig. Daarna moet alles weer mee terug en thuisgekomen duurt het meestal wel even voor elk ding weer teruggeplaatst is op de oorspronkelijke plek. Kan het anders? Op vakantie met eigenlijk niks dan het hoognodige? Ik dacht van niet maar ik zag deze vakantie dat het wel kan. Dochter en schoonzoon waren voornemens het Pieterpad te lopen. Een pad dat loopt van de Groningse kust tot de Mergelgroeve onder Maastricht. Heel dik 500 kilometer. Ruim drie weken lopen lopen lopen. Het leek mij hé-le-maal niks. Niks meer mee dan de kleren die je aan hebt en een setje kleren extra, plus regenkleding, een kooktoestelletje, pannetje, puzzelboekje, pen, wat eten en een drinkwaterzak. Wat ik ervan gehoord heb: het beviel. Geen toeristische attracties want: te moe aan het eind van elk traject om nog ergens heen te gaan. Blij met gesprekken onderweg die op zo'n lang traject ook best diep kunnen gaan met allerlei pluimage mensen. Blij met wat water om te verkoelen, blij met een krentenbol onderweg. Het doorzettingsvermogen werd heus op de proef gesteld. En het áller blijst aan het eind van het pad. De waan van vakantie is weer voorbij. Het ligt weer achter ons. Het werk wacht. Ook daar wordt weer inzet en doorzettingsvermogen gevraagd en gegeven. De herfst breekt weer aan. Tijd om te lezen, te herstructureren en misschien ook tot rust te komen.

Gerda Kooijman

Tiende jaargang |

Nieuwtjes van de dorpsraad.

De vakantie is voorbij en we genieten van een mooie nazomer.

Er komen heel veel dingen op ons af landelijk gezien.

Wat betreft ons dorp is alles gelukkig rustig.

Bestuur

Aftredend en herkiesbaar waren Dirk Brugmans en Kiki Kossmann.

Kiki is burgerraadslid geworden van de VVD en na overleg met Nicole wordt er eerst bekeken in de raad of je dan uit de dorpsraad terug zou moeten treden.

Aangezien er geen tegen kandidaten waren, zijn zowel Dirk als ook Kiki herkozen tot er meer bekend is.

Mocht Kiki uit de dorpsraad moeten, dan zou er een vacature ontstaan.

Zwerfvuil opruimen

Dirk Brugmans en Arie Verheij organiseren op zaterdag 24 september a.s. weer een opruim dag zwerfvuil met de vrijwilligers in Nederhemert-Noord.

In oktober gaat er samen met de Rotary een eenmalige opruimactie in Nederhemert-Zuid plaatsvinden op een zaterdag.

Evenement

Deze winter staat er weer geen evenement op de kalender. We willen volgend voorjaar/zomer een groot evenement organiseren.

Beukenhaag Maasdijk-Kapelstraat

Er komen van verschillende kanten klachten binnen bij de dorpsraad over de beukenhaag boven aan de Kapelstoep. Het uitzicht naar rechts wordt erg gehinderd door deze haag bij het oprijden van de dijk.

Er is vergunning voor verleend door het Waterschap.

De bewoner van de Hophoven 1, waar de heg van is, staat open om een kop koffie te drinken met degenen, die het gevaarlijk vinden om een en ander met elkaar te bespreken.

Mocht u zelf met hem in gesprek willen, dan bent u welkom bij hem thuis.

Is het echter de wens om met meerdere mensen gelijktijdig met hem in gesprek te gaan, dan willen wij als dorpsraad wel een gesprek organiseren als er behoefte aan is.

Archief

Graag zouden we foto's ontvangen van oude situaties in het dorp of huidige situaties, die binnenkort gaan veranderen.

Bijvoorbeeld: heeft iemand een foto van het huis van Jan Groeneveld, dat aan het einde van de Molenstraat stond bij Bodmer?

Foto's van Ormeling of Betuco zoals het vroeger was.

De bedoeling is om ca. elke 5 tot 10 jaar een klein fotoboek te maken waarin we de verandering kunnen zien.

U kunt ze mailen naar de dorpsraad of bij één van ons in laten scannen.

Vrij liggend fietspad langs de Eilandsedijk

We zijn nog steeds betrokken bij de vraag om een vrij liggend fietspad.

We denken komende weken met een petitie rond te gaan om te laten ondertekenen, zodat we die aan de provincie kunnen overhandigen.

Werkgroep jaarwisseling

Indien er animo voor is, zouden we een werkgroep willen vormen die kijkt hoe we de overlast met oud en nieuw binnen de perken kunnen gaan houden.

U kunt zich opgeven.

We wensen u veel leesplezier en houden u op de hoogte van onze activiteiten.

Dorpsraad Nederhemert

Onze kleinste Hemertsen

WONDER GODS

EEFKE ENITH DIRKJE
BERNOUW

3620 gr | 51 cm | 06:32 uur

Albert en Jannie Bernouw
M.S. Jannie

P.A. Maasdijk 30
5317 KR Nederhemert

De Heere, die leven gaf en leven spaarde, verblijdde ons
met de geboorte van een zoon en broertje

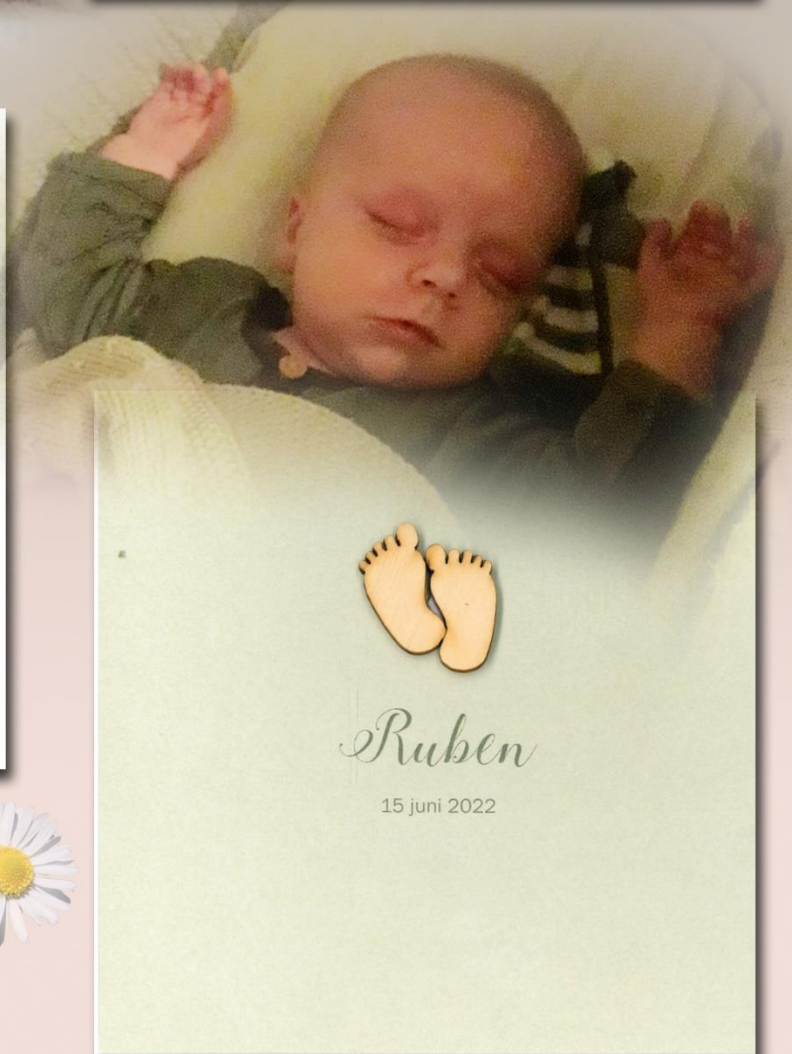
Ruben

geboren op 15 juni 2022

Laurens en Lianne Zwiggelaar

Renate
Marjolein
Lennart
Carola
Rachel
Matthijs

Sleutelbloemstraat 20, 5317 NB Nederhemert

Ruben

15 juni 2022

Onze kleinste Hemertsen

*Zo wonderlijk bedacht, gevormd en geweven,
Wat zijn wij God dankbaar voor dit
geschenk van nieuw leven.*

*Eloise
Margareth Pietermel*

5 juli 2022

*John en Hanneke Hovestadt-Klop
Klaproosstraat 19, 5317 NC Nederhemert*

Een wonder van een heel nieuw leven, mochten wij voor het eerst beleven.
Woorden schieten ons tekort, daarom enkel: Dank U, God!

JULIAN

JULIAN PIETER VAN DAM
vernoemd naar opa van Dam

Roel en Dianne van Dam
Tuinstraat 1 | 5317 JK Nederhemert

Graag een seintje,
voor een bezoek aan ons kleintje!

Onze kleinste Hemertsen

Vera

14 augustus 2022

Verwonderd en blij zijn wij
door de geboorte van ons dochtertje en zusje

♥
Vera

Gera Geertje Hendrika

14 augustus 2022 | 03.10 uur | 4250 gram | 51 cm

Jan en Annebeth van de Werken
Matthijs en Jens
Nederhemertsekade 1a, 5317 NK Nederhemert

♥
Vervuld werd ons verlangen
Een nieuw leven, kostbaar en klein
We mochten haar uit Gods Hand ontvangen
Waar we heel dankbaar voor zijn

"EEN NIEUW LEVEN GEBOREN UIT
LIEFDE!"

Mirella

26 juni 2022
2465 gram
46 cm
21:29

Amjad & Reham
Hofstraat 17

Nieuw bedrijf

Pedicure praktijk Anouk

Hallo allemaal, Ik ben Anouk van der Meijden en ben 43 jaar.

Ik woon in de Boterbloemstraat samen met Corné en onze dochter Anna van 4 jaar.

Ik wilde altijd graag in de zorg gaan werken en dat heb ik ook ruim 23 jaar gedaan.

Ik heb voor mensen met dementie gezorgd. Ik heb dit altijd met veel plezier gedaan, maar het werd tijd voor wat anders.

Ik ben in 2021 de opleiding voor basis pedicure gaan volgen en heb deze inmiddels afgerond. Ook is de nieuwe praktijk helemaal klaar en ingericht. De praktijk bevindt zich achter in onze tuin en is voor jong en oud goed te bereiken. Door het bord in de voortuin kunt u de praktijk gemakkelijk vinden.

Ik geef uw voeten de behandeling en verzorging die ze verdienen. Dat u weer pijnvrij kunt lopen en uw voeten zien er weer mooi verzorgd uitzien. In mijn praktijk kunt u terecht voor een basisbehandeling van ongeveer 45 min.

Wat kunt u verwachten van deze basisbehandeling:

- anamnese (alleen de 1e keer)
- desinfecteren van de voet
- evt. verdikte nagels dun maken
- nagels knippen • nagels polijsten
- evt. eelt verwijderen • evt. likdoorn verwijderen
- evt. ingroeiende nagel behandelen
- evt. kloven behandelen • voeten scrubben
- voeten insmeren met een verzorgende crème

Ik verzorg ook cosmetische pedicurebehandelingen met nagellak van Depend O2 of Gellak van PINK GELLAC.

Ik bied ook deelbehandelingen aan. Een deelbehandeling bestaat uit een korte behandeling voor één specifiek probleem:

- eelt;
- kloven;
- schimmelnagel;
- ingroeiende nagel.

Wat ik nog even wil vermelden is dat ik een basispedicure ben en daardoor geen risicovoeten mag behandelen, zoals diabetes, reuma en kankerpatiënten. Daarvoor verwijs ik u door naar een medisch pedicure. Ik ben aangesloten bij ProVoet. Dit is een brancheorganisatie voor pedicure. Alle leden van ProVoet hebben een erkend diploma. Mocht u nu interesse hebben, maak dan een afspraak bij Pedicurepraktijk Anouk. U kunt haar mobiel bellen: 06 250 428 63

Waar zijn Jan en Sanne?

Normaliter vragen we vooral nieuwe inwoners van het dorp naar hun verhaal. Dit keer is het anders. Sinds april zijn we namelijk een mooi stel armer. Jan en Sanne van Ooijen verruilden Molenstraat 78 voor een huis in het Brabantse Stevensbeek. Het is dicht bij het gezinshuis in Overloon en dat is dé plek waar het om draait. Hier willen we meer van weten.

Vele kilometers zijn gemaakt van Nederhemert naar het gezinshuis in Overloon. Sanne werkt daar als coördinerend begeleider van jongeren. Jan: 'We zochten een huis met vastigheid voor de toekomst. Toen we dat op Molenstraat 78 niet vonden, hebben we besloten om op zoek te gaan naar iets anders. We moesten toen kiezen: zoeken in Nederhemert waar we woonden of verhuizen naar een plek met voor ons toekomstperspectief.'

Het idee is dat we het gezinshuis op termijn overnemen.

Dan is het heel fijn dat we nu al in de buurt wonen, zodat we hier een sociale basis kunnen opbouwen. Daar hebben we nu gemakkelijker de tijd voor.'

Hart voor het gezinshuis

Vijf jongens wonen in het gezinshuis in Overloon, dat van de tante van Sanne is. Sanne: 'De jongeren die in het gezinshuis wonen hebben een licht verstandelijke beperking, autisme, moeite met hechten en behoorlijke gedragsproblematiek. Ze hebben ook een behoorlijke rugzak meegekregen door hun verleden. Ze kunnen niet in een pleeggezin of woongroep wonen, dat zou te veel verstoren. Ze wonen 24/7 bij het gezinshuis. Ze gaan naar school. Wij zorgen voor ze, maar waar mogelijk hebben ze contact met hun ouders. De jongens zijn tussen de 8 en 17 jaar oud.' Sanne begon jaren geleden met administratief werk bij thuiszorgorganisatie STMR. Toen daar een reorganisatie was heeft ze een carrière switch gemaakt naar de jeugdzorg. Inmiddels werkt ze

5 jaar in het gezinshuis waar ze jongeren begeleidt en heeft ze daarnaast een coördinerende rol binnen het gezinshuis. 'We zijn ontzettend betrokken. De jongens zijn nu ook weleens bij ons en regelmatig stoppen we even hier thuis als we onderweg zijn. Het is prachtig dat het zo kan, maar ook een valkuil. We maken ons graag hard voor het gezinshuis! Gelukkig is het hele team zo betrokken.'

Extra ogen

Jan: 'Ik ben vaak van de partij in Overloon. Daar waar de begeleiders het vaak drukker hebben, heb je met mij meer tijd. Ik kan makkelijk even een spelletje doen of met iemand een rondje fietsen. Als Sanne en haar collega buiten bezig zijn, houd ik binnen een oogje in het zeil. Ik ben dus extra aanwezig en dat werkt gewoon heel goed.' Sanne vult aan: 'Eén van de jongens kookt bijvoorbeeld ook regelmatig. Als ik dat begeleid, heb ik snel de neiging om even snel een en ander uit handen te nemen. Omdat Jan dat concreet niet kan, én heel veel geduld heeft, werkt het veel beter dat Jan met ze kookt.' Toen het stel in Nederhemert woonde, ging Jan al vaak mee naar Overloon. Nu ze in de buurt wonen is hij zelf flexibel wanneer hij komt en gaat. 'Nu kan ik eerst op mijn gemak thuis rotzooien en cross ik wat later op mijn gemak naar het gezinshuis.'

Bouwen

Een huis zoeken in de buurt van het gezinshuis is één, een huis vinden is twee. Toen in Overloon geen geschikte plek was, kwam de optie Stevensbeek open. Sanne: 'Ons oog viel op een rijtjeswoning in een nieuwbouwproject. Er moest één en ander aangepast worden: een lift en aangepaste badkamer is noodzakelijk. Dat betekent dus een gat in de eerste verdieping en muren verplaatsen. Best spannend of een bouwbedrijf daaraan mee zou willen werken.'

Jan: 'We zijn heel enthousiast geholpen. Er zijn voor ons nieuwe tekeningen en berekeningen gemaakt.'

Toen nog een hypotheek, ook check! Zo werd alles één voor één duidelijk.

Het plan kon doorgaan! Twee jaar later stond het huis er, 9 april zijn we verhuisd. Dit was mogelijk met heel veel hulp van familie en vrienden. De vader van Sanne heeft het hele huis geveerd. Zus Willemien en zwager Andries hebben heel veel geholpen met alles wat komt kijken bij een nieuwe woning, van schoonmaken tot lampen ophangen. Broer Gerrit hielp met verhuizen. Zus Corry legde de klik PVC op de eerste verdieping. En zo hadden we nog meer vrienden die hebben geholpen.

Maar Andries verdient echt wel een sticker met al zijn werk voor ons, die heeft echt heel veel gedaan.

Heel fijn!

Sociaal leven

Stevensbeek is een klein dorpje met zo'n 700 inwoners. Als we Jan en Sanne vragen wat voor dorpje het is, beschrijven ze het als sociaal, inventief en betrokken. Sanne: 'Het is een klein dorp maar iedereen doet wel iets van

vrijwilligerswerk: van karton inzamelen tot avonden organiseren voor nieuwe bewoners, van de sportvereniging tot carnaval. Er wordt veel georganiseerd en ze pakken het slim aan. Zo bestaat de sportvereniging uit diverse sporten: volleybal, rugby, skeeleren, voetbal, etc. Zijn er niet genoeg deelnemers uit het dorp, dan werkt men samen met een ander dorp.' Jan: 'Van de 14 nieuwgebouwde huizen, zijn de meeste mensen nieuw in het dorp. Dat verbindt ook wel. We doen goed ons best om in te burgeren. Ze moeten mij ook leren kennen, in Hèmert weet iedereen wel wat ik kan maar dat is hier nog niet zo. Natuurlijk kost dit tijd, je moet daar hard je best voor doen. Maar we zijn inmiddels lid van de buurtvereniging en zijn al bij diverse evenementen geweest. Het komt wel goed hier!'

Net Hèmert maar toch anders

Jan heeft het motto dat je er zelf het beste van moet maken. Dat is in Hèmert net zo goed als in Stevensbeek. Sanne kreeg bij het verhuizen wel een beetje kriebels in de buik. 'We zijn echt niet weggegaan omdat we het niet naar ons zin hadden. Je laat best veel achter en dat is lastig. Ik kan nu niet meer 's avonds even kijken of Pien thuis is voor een bak koffie. Dat is jammer.'

Met een knipoog vervolgt ze 'Jan heeft me daarom beloofd dat als ik in het eerste jaar heimwee krijg, dat we teruggaan.' Jan: 'Nederhemert is een dorp dat alles heeft. Er zit super veel in een klein dorp, dat vind je niet zo snel op een andere plek. Het is even wennen dat de meeste winkels 4 kilometer verderop zijn. Andere dingen zijn hier net als Hémert. Zo kwam pas Lola logeren met een vriendinnetje. Een man uit het dorp wist het de dag erna precies te vertellen. Dus ook hier geldt: het fijne aan wonen in een dorp is dat als je zelf niet meer weet wat je aan het doen bent, een ander het wel weet!'

Carola Kuijntjes

Nieuwe bewoners

Nieuwe bewoners in de Kapelstraat!

Wij zijn de nieuwe bewoners van Kapelstraat 27.

Een beetje over onszelf:

- Jacó (31)
- Lézandra (31)
- Mila (4)
- Jac (2)
- Onze familienaam is Van de Merwe.

Wij komen uit Zuid-Afrika, we zijn in mei 2019 naar Nederland verhuisd vanuit Malta waar we een jaar hebben gewoond.

We kijken uit naar onze tijd in Nederhemert en waarderen het welkom dat we tot nu toe hebben ontvangen.

Haken saai? Willemieke vertelt!

Knuffels, speenkoorden, bijtringen en nog veel meer. Willemieke Werner (23) heeft inmiddels heel wat dieren gehaakt. 'Veel mensen verwachten deze hobby helemaal niet bij mij. Ze vinden het vaak oubollig, maar je kunt er super veel leuke dingen mee maken!'

Het begon allemaal met een haakpakketje van de Xenos. 'Ik had het ooit weleens eerder geprobeerd maar vond het toen suf. Ik kwam een haakpakketje tegen van een giraf, alles zat in het pakket: van uitgebreide beschrijving tot al het materiaal. Toen kreeg ik de smaak te pakken! Ook wel een goede timing, want ik begon net voordat corona in Nederland kwam. We zaten met elkaar veel meer thuis en zo had ik er veel meer tijd voor.'

Frummelen

Willemieke zit niet graag stil. Als ze het dan toch doet, dan pakt ze graag een haakwerk erbij. 'Ik moet altijd iets te frummelen hebben. Film kijken voelt zo lui, maar als ik tussendoor haak dan heb ik

tenminste nog wat te doen. Ik heb heel veel knuffels gemaakt tijdens de online lessen in corona-tijd, zo kon ik me veel beter concentreren.' Tijdens koffiedrinken zit je natuurlijk ook vaak stil. Willemieke weet dit prima op te vullen door haar spullen mee te nemen op pad. 'Als ik naar mijn opa en oma ga, willen ze toch dat ik wat langer blijf dat alleen even snel een bakje. Dan neem ik gewoon iets mee om te haken, ben ik onder het kletsen gewoon lekker bezig.'

Inimie

Maar waar laat je alle gehaakte knuffels? Via via wisten mensen Willemieke te vinden en kreeg ze steeds meer opdrachten. De stap om ook een Instagram en Facebookpagina aan te maken vond ze groot, maar ze waagde wel de sprong. 'Mijn zusje Tineke noemde mij vroeger altijd Miemie. Ik maak de spullen vaak voor inimini's, zo ontstond de naam Inimie. Op verschillende manieren krijg ik nu de opdrachten binnen. Ik vind het vooral heel leuk als ik iets mag maken met specifieke wensen. Leuk als mensen met eigen ideeën komen! Ze kunnen alle kleuren kiezen en veel verschillende vormen. Als ik ergens geen patroon van heb, dan probeer ik het zelf te maken en dat lukt ook vaak! Ik ben weleens benaderd om de knuffels ook in een webshop van een bedrijf aan te bieden. Maar dat ga ik echt niet doen. Haken is hartstikke leuk als hobby, maar wil dat het wel een hobby blijft.'

Mooi werk

'In het begin maakte ik vooral rammelaren, die maakte ik na vanuit speciale boeken. Nu haal ik veel inspiratie van internet, zoals Pinterest. Als ik de plaatjes zie, weet ik vaak wel hoe het ongeveer in elkaar zit. Veel patronen zijn ook wel online te

verkrijgen, dus zo nu en dan koop ik er een digitaal.' Willemieke maakt veel verschillende dingen: knuffels met muziekdoosjes, grote knuffels, speenkoorden, wagenspanners, babygyms en knuffeldoekjes 'Mijn grootste trots is de koe. Het was best wat werk om die te maken, er zitten veel details op en aan zoals een uier enzo. Hij was super mooi gelukt en dan is het juist ook wel heel leuk om iemand anders blij mee te maken. Ook de babygym was echt een leuk project met mooi resultaat! Voor mezelf ben ik bezig met een groot gehaakt deken voor

Ook iets bestellen bij Inimiemie? Leuk!

Facebook:

<https://www.facebook.com/inimiemie>

Instagram:

<https://www.instagram.com/inimiemie>

Telefoonnummer: 0681-865213

allemaal kleine vierkantjes. Granny squares noem je dat. Dat is echt een groot werk en houd ik lekker voor mezelf.'

De jeugd

Haken is een hobby, de meeste tijd gaat naar haar werk bij 't Slot en haar opleiding tot Verpleegkundige. 'De mensen in 't Slot vinden het ook heel leuk dat ik haak. Ik laat regelmatig zien wat ik heb gemaakt. Ze juichen het wel toe dat de jeugd ook haakt. Mijn zusjes thuis vinden het juist helemaal niks, haha. Die zijn er gewoon allergisch voor. Ze vinden het oubollig, maar het is juist hartstikke leuk!'

Haak eens een

RADIJSJE

RADIJSJES

Garen: borduurgaren of fijne wol in wit (A), lichtroze (B), donkerroze (C) en 2 tinten groen (D)

Extra: vulsel

WERKWIJZE

Radijs Maak met A 6 ls en zorg voor een uiteinde van ca. 5 cm, sla 3 ls over, hvs in volgende ls.

Toer 1: (GK) 2 ls, 5 vs in ring, hvs in bovenste ls van 2 ls. 6 s.

Toer 2: 2 ls, 1 vs in s eronder, 2 vs in elke vs, met B hvs in bovenste ls van 2 ls. 12 s. Ga verder met B.

Toer 3: 1 vs in elke s.

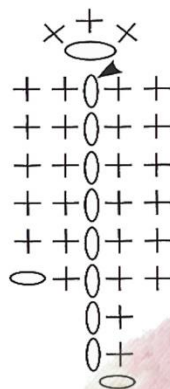
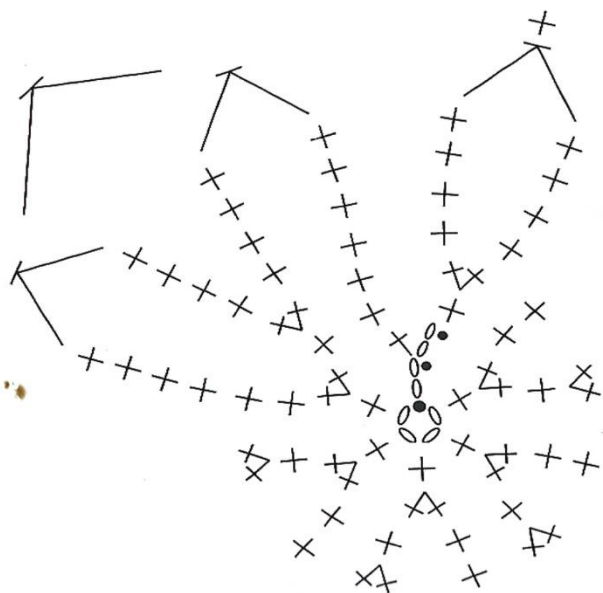
Toer 4: [2 vs in volgende vs, 1 vs in volgende vs] 6-maal. 18 s. Ga verder met C.

Toer 5-8: 1 vs in elke vs.

Toer 9: [1 min. in volgende 2 vs] 9-maal. 9 s. Haak eerste uiteinde aan GK, stop dan de vulling erin.

Toer 10: 1 vs in volgende s, [1 min. in volgende 2 s] 4-maal. 5 s. Hecht af.

Blad (maak er 3 voor elke radijs) Maak met D 9 ls, sla 1 ls over, 1 vs in elke van de volgende 8 ls, 1 ls, werk de rest van de ls in, 1 vs in elk van de volgende 6 ls, draai om, 1 ls, 1 vs in elk van de volgende 5 vs, 3 vs in 1 rs., 1 vs in elk van de volgende 6 vs. Hecht af. Maak de blaadjes vast aan de radijs.

Nieuws vanuit Bern

De toerist die het aangename overtochtje heeft gemaakt van Herpt naar Bern, zal glimlachen als hij de paar huizen en boerderijen ziet in 'Beere'. Hij dacht misschien dat hij in de hoofdstad van Zwitserland zou zijn beland met zo'n 135.000 inwoners. Komend vanaf de veerpont, zie je direct aan de rechterkant een rietgedekt huis met daarnaast een passend bijgebouw. Daar ontmoeten we Elin Hellqvist (1986) die hier sinds twee jaar woont én werkt. Zij runt een specialistische huidkliniek. Het stempel schoonheidsspecialiste dekt slechts een deel van de lading. Elin biedt meer, bezoekers vinden hier rust, kwaliteit en zorgzaamheid. Het unieke is dat zij haar gasten zelfs een overnachting kan aanbieden in combinatie met ontzorgen, verzorgen en ontspanning. Tijd om nader kennis te maken met de uit Zweden afkomstige hoofdpersoon.

Waarom koos je voor Nederland?

De goedlachse en vloeiend Nederlands sprekende Elin vertelt dat ze geboren en getogen is op een klein eilandje nabij het Zweedse Göteborg. "Verkeer was daar niet mogelijk. Op mijn 19^e maakte ik een stedentrip naar Amsterdam en daar schoot Amor zijn liefdespijlen af. De vonk sloeg over en de verliefdheid lokte mij naar de grote stad. Hoewel ik in Zweden de kunstacademie had afgerond, wilde ik in Amsterdam graag een nieuwe studie oppakken. Helaas werd ik niet aangenomen. Maar niet getreurd, ik vond al snel een baan bij het modeconcern H&M, een Zweedse modeketen. Als jonge meid deed ik in korte tijd

enorm veel ervaring op en dat vond ik fijn. Toch scheen de zon niet altijd in mijn jonge leven. Het huis dat ik in de hoofdstad bewoonde, brandde af en dat zorgde ervoor dat ik behoorlijk in de war raakte en uiteindelijk een burn-out kreeg. Achteraf zeg ik dat die crisistijd mij ook iets gebracht heeft, want ik leerde mezelf vragen te stellen: waar word ik blij van, wat wil ik met mijn leven? Niet opgeven was mijn devies. Ik ging alsnog een studie volgen en dat werd psychologie en dan vooral gericht op arbeid en organisatie. Dat betekent dat ik met name leiders in het bedrijfsleven ging ondersteunen en begeleiden in o.a. veranderingstrajecten."

Ben je blij geworden in ons land?

"De liefde waarvoor ik naar Nederland was gekomen, hield geen stand. Gelukkig heb ik mijn studie succesvol kunnen afronden en vond ik een baan als HR-professional voor grote bedrijven. Na zeven succesvolle jaren heb ik het roer andermaal omgegooid. Ik heb me om laten scholen tot schoonheidsspecialiste. Dat had alles te maken met de resultaten die ik zelf heb kunnen behalen middels hoogwaardige behandelingen en producten. Al spoedig kwam ik tot de ontdekking dat een behandeling ook van binnenuit effectvol kan zijn. Denk aan gezonde voeding, matig met alcohol en vooral gezond makende drankjes.

Dan wordt het 2020. Mijn man Sean, afkomstig uit Den Bosch, en ik zouden een groots huwelijksfeest geven. Meneer Rutte stak met alle coronamaatregelen een flinke spaak in het wiel. Daar kwam nog bij dat ik de ruimte en natuur uit Zweden heel erg miste in onze woonwijk de Maaspoort in Den Bosch. De hoogste tijd om eens op Funda te kijken en zie daar: dit geweldige mooie en fraai gelegen pand inclusief prachtig bijgebouw leek op ons gewacht te hebben. Dus op je vraag of ik blij geworden ben: een volmondig JA."

In hoeverre onderscheidt Healthqvist zich?

De schoonheidsspecialiste heeft een vriendelijke uitstraling en dat komt mede door het zangerige accentje. Ze vertelt: "Deze plek is uniek wat betreft veelheid aan natuur om ons heen. Het leidde ertoe dat ik professionele behandelingen wilde combineren met ontspanning. Een natuurlijke vitale huid, dat is wat ik nastreef. Dat uitgangspunt heb ik de

Swedish Glow genoemd. De mensen die hier binnenstappen kunnen rekenen op een hoogwaardige behandeling, op persoonlijk advies passend bij de eigen huid met probleempjes. Een luisterend oor over zorgen is steeds beschikbaar; mijn achtergrond als psycholoog komt daarbij goed van pas. Wie wil kan een behandeling van een uur uitbreiden met een massage en zelfs een aangename overnachting voor twee personen. Na een ontspannen nachtrust een heerlijk maar vooral verantwoord ontbijt, uiteraard met Zweedse accenten. Wat te denken van gemarineerde zalm en andere lekkernijen. Bij mooi weer zet ik de 'secret garden' open waar de gasten al smullend kunnen genieten van het prachtige uitzicht over de weilanden. Mijn taak is ontzorgen en verzorgen, zichtbaar in o.a. onze sauna en hottub, beide hout gestookt. Echt een geweldige ervaring."

Wie zijn jouw cliënten?

"Eerst wil ik graag vertellen dat we inmiddels vader en moeder zijn geworden van onze prachtige dochter. Wat een rijkdom en dankbaarheid. Op de momenten dat ik aan het werk ben, hebben we een fijne en liefdevolle oppas aan huis. Wie neemt de moeite om naar Bern te komen?"

De leeftijd van mijn bezoekers ligt tussen de 15 en 85 jaar. De problemen waarmee mensen zich melden zijn o.a. acné, ouderdomsvlekken en huidproblemen. In mijn landelijk gelegen huidkliniek die ik exclusief en specialistisch durf te noemen, neem ik de telefoon op met Elin van Healthgivist. Die naam is gekozen met een knipoog naar mijn achternaam. Mijn gasten hebben net als ik oog voor duurzaamheid en weten zich verzekerd van de allerbeste producten."

Tot slot. Mis je Zweden?

"Het leven in Nederland is anders maar zeker niet minder dan in mijn geboorteland. Groot pluspunt vind ik de directheid van mensen. Je weet meteen wat je aan iemand hebt en dat is voor mij een verademing. Ik heb moeten wennen aan de lunchtijd van 30 minuten. In Zweden kan dat zo maar twee uur duren en wordt de lunch als een sociaal gebeuren gezien. Missen is een groot woord, want ik voel me hier rijk en gezegend met dochterlief en man. Voeg daarbij deze prachtige stek waar ik van mijn passie mijn werk heb mogen maken. Wat ik in Nederland in korte tijd heb mogen bereiken, had ik in Zweden niet klaar gespeeld. Dit land biedt echt ongekende mogelijkheden."

Henk Poelakker

De bakker op de camping

De tijd lijkt even stil te staan...

Het lijkt een eeuw geleden dat de bakker huis-aan-huis zijn brood verkocht. In de jaren '70 van de vorige eeuw, toen veel huisvrouwen overdag nog thuis waren, kostte een witbrood van 800 gram 98 cent en een heel bruin 95 cent. Dat was door de week zo ongeveer het assortiment dat in het weekend aangevuld werd met broodjes en krentenbrood. Op 't Eiland lijkt de tijd even stil te hebben gestaan, want de bakker is terug van weggeweest. In de zomermaanden bezoekt de warme en tevens biologische bakker Hardeman uit Wijk en Aalburg de camping. Rond half negen verkoopt hij op dinsdag t/m zaterdag zijn broodjes, broden, krentenbollen en wat dies meer zij. De campinggasten zijn maar wat blij met het dagelijks versgebakken aanbod, aldus beheerder Wim Pluim. Biologisch betekent in dit geval dat de gebruikte grondstoffen geteeld zijn zonder kunstmest en niet behandeld zijn met bestrijdingsmiddelen. Ook gebruikt deze bakker geen geur-, kleur- en smaakstoffen. De bakker: "Die komen er bij ons niet in."

Het enige wat wij als extra toevoegen is een berg liefde en daar worden we toch allemaal blij van?!"

Inmiddels hebben ook Eilandbewoners de bakker ontdekt.

Henk Poelakker

Een wandeling

Oooh, wat is dat Eiland mooi

De Speeltuin op Zuid organiseert enkele keren per jaar wandelingen over 't Eiland. Vaak zijn de deelnemers enigszins bekend met dit mooie plekje in het rivierengebied. Maar al te vaak weet men niet veel meer dan dat het kasteel erg oud is, dat het kerkje liefelijk is en dat het bos in de zomer heerlijk verkoelend is. De gids die de mensen rondleidt, staat stil bij een stukje historie en dat voegt net iets extra's toe.

Deze zomer heeft de gids specifiek voor gasten van de camping op 't Eiland een rondje van ruim

een uur gelopen. Voor de meeste deelnemers was alles nieuw en dan hoor je: ooh wat is dit Eiland mooi, sjonge dat de sequoia's bij het kasteel zo oud kunnen worden, bijzonder dat het kasteel een vermeende veilige schuilplaats bood aan schatten uit het Openluchtmuseum in Arnhem. Ook deze wandeling werd afgesloten met een bezoek aan het terras van de Speeltuin, compleet met iets lekkers. De deelnemers waren verbaasd over een meer dan 100-jarige Speeltuin. Verbazing alom over de sfeervol gelegen speelplaats voor jong en oud.

Een huis op de plaats van de speeltuin

Enkele eeuwen geleden woonden er veel Vossen in Nederhemert, vooral op het Eiland. Zo woonden tegenover de kerk, thans Kerklaan 12, Bastiaan Vos met zijn gezin. De oudere dochters Maria en Johanna waren getrouwd en buiten Hèmert gaan wonen. De jongste dochter Cornelia was bij haar vader blijven wonen om voor hem te zorgen en erfde de boerderij toen haar vader in 1780 overleed. Tevoren was zij zwanger van een boerenknecht die bij Wouter Vos werkte (in het huis thans Kerklaan 2). Dat was Daniel Vos uit Aalburg, maar hij was geen familie. Het kind werd dood geboren en na het overlijden van Bastiaan trouwden Cornelia en Daniel en gingen in het huis wonen.

Dit verhaal gaat over een zoon van Bastiaan Vos, Jan Bastiaanse (1741-1829). Deze Jan is nooit getrouwd, ondanks praatjes dat hij met zijn nicht Gijsbertje wilde trouwen. Hij had veel moeite met de roddels over zijn zuster. Hij wilde uit Hèmert vertrekken, maar toen de roddels verdwenen bleef hij toch. Hij had een eigen bedrijf en ging regelmatig naar Den Haag om zijn landbouwproducten te verkopen. Op een lijst van 1823 had Jan Bastiaanse 3 merries, 6 veulens, 9 koeien, 10 kalveren en 2 varkens. Hij was in ieder geval één van de rijkste inwoners van Nederhemert. Door rentmeester Cornelis van Ommeren werd hij *'ongetwijfeld de beste inwoner'* genoemd. Hij vervulde veel functies in het dorpsbestuur, zoals kerkmeester, weesmeester en buurmeester. Hij was getuige bij veel koopcontracten en kwam ook getuigen bij huwelijken en overlijdens. Door zijn rijkdom fungeerde hij vaak als bank van lening, veel dorpsgenoten wisten hem te vinden als ze een aankoop deden. Bij de langdurige wateroverlast in 1816/17 hielp hij de bewoners wekelijks met broden voor de minst bedeedden.

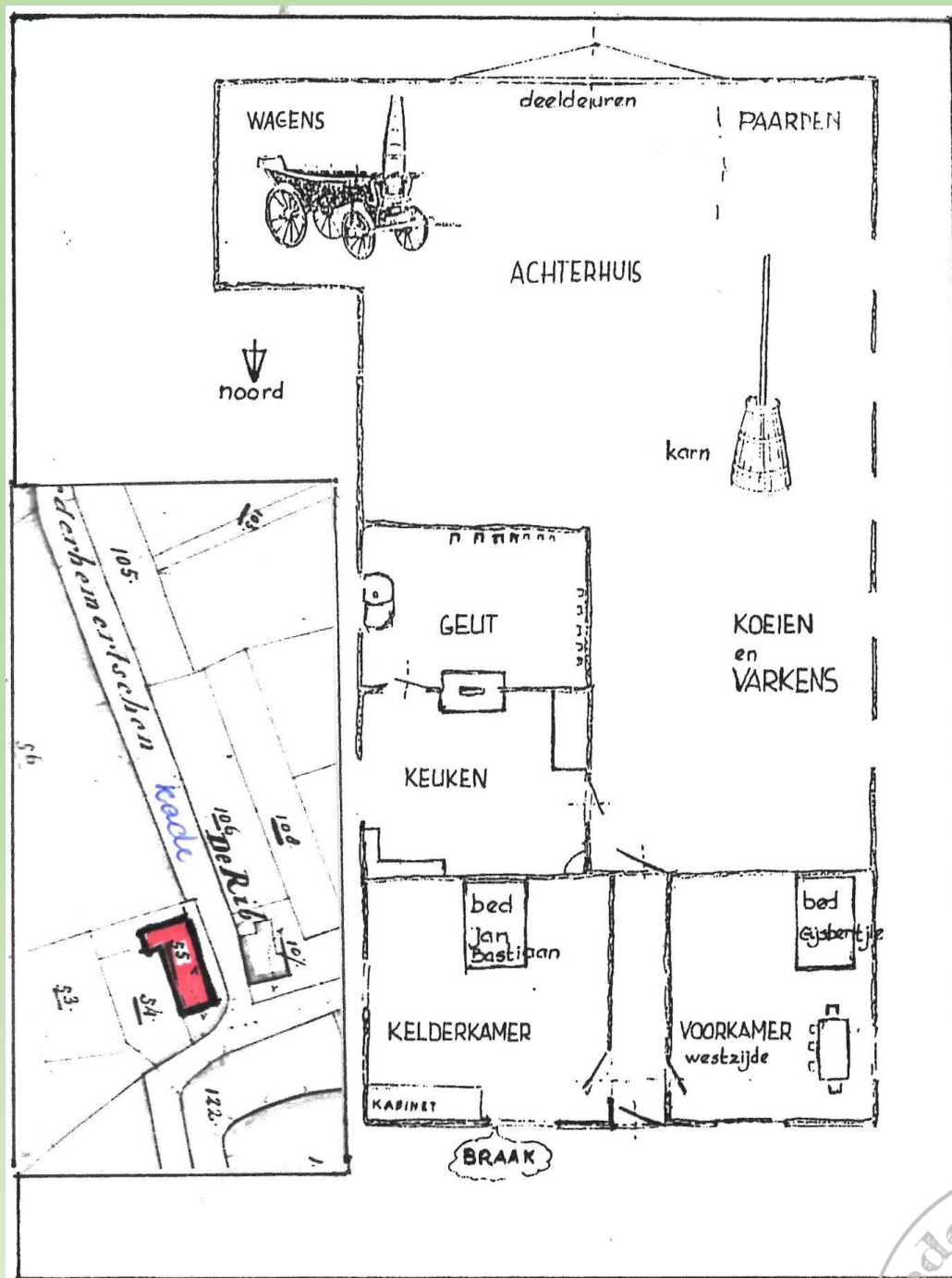
In 1786 kocht hij een stuk grond van de gravin van Lijnden, de weduwe van Otto Frederik van Lijnden. Hij had al eerder een huis willen bouwen, maar dat schoof hij op de lange baan, omdat hij meer plannen had. Aan het bouwen van dit huis waren strikte voorwaarden verbonden. Het stuk grond lag in de bocht van de Nederhemertsche Kade, wat wij nu de Kasteellaan noemen, precies op het perceel van de Speeltuin. De voorgevel moest naar de

noordkant, de voor- en zijgevel moesten van steen zijn. Bij de voorkant moest een hek komen in de heg, bij de zijkant een dubbel hek. Dat dubbele hek was ongeveer op de plaats van het Speeltuinhek nu. Eind 1787 was het huis klaar. *'De timmerage wordt door iedereen zeer benijd'*, schreef rentmeester van Ommeren.

Een inbraak

Op 13 mei 1823, Jan Bastiaanse Vos was toen 82 jaar, werd er een poging gedaan om bij hem in te breken. Uit de getuigenverklaringen kunnen we het volgende reconstrueren. In het luik van de voorkamer, waar Jan sliep, was met een boor en een mes een gat gemaakt in de onderkant, waardoor de ondergrendel geopend kon worden. Jan werd wakker uit zijn eerste slaap. Hij meende dat er in het kabinet in de kamer werd ingebroken en riep heel hard: *"Wat doet gij lui daar, ik zal uw eens komen helpen!"* Hij stak zijn hoofd uit het bed, maar hoorde niets meer. De volgende ochtend waarschuwde buurman Gijsbert Kuijpers de meid van Jan Vos dat er een gat in zijn venster (luik) zat. Gijsbert woonde in het latere Jachthuis, aan het pad achter de Speeltuin. De knecht Anthony van Helden, die 's morgens kwam melken, had gemerkt dat de staldeuren open waren en dat er voetstappen met spitse schoenen te zien waren. Maar noch de meid, noch Gijsbertje Vos, die ook in het huis sliep hadden iets gemerkt. Gijsbertje was een nicht van Jan Bastiaanse, de dochter van Wouter Vos, waar Jan vroeger wel trouwplannen mee had. De inbraak liep dus met een sisser af, maar nu weten we wel hoe het huis er uit zag. Samen met de maten op de kadastrale kaart van 1842 is de bijgaande plattegrond gemaakt. In 1829 stierf Jan Bastiaanse Vos. In zijn testament bedacht hij de armen van Nederhemert, zijn neef Jan Willems Vos (van de herberg De Zwaan), zijn nicht Gijsbertje Vos en zijn petekind en nichtje Jantje van Leeuwen, die ook bij hem in huis woonde. Maar ook de andere neven en nichten kregen hun deel. Zijn kapitaal en de opbrengst van de boedelverkoop kwam ongeveer op 35.000 gulden. Er werd een lijst gemaakt van alle goederen en dieren in het huis en de stal. Naast drie huizen en percelen in Nederhemert-Zuid had hij ook grond in Noord, in Well, in Aalburg, Wijk en Veen en nog

Onderschrift bij de afbeelding:
 Gereconstrueerde plattegrond van het huis van Jan Bastiaanse Vos
 Inzet: detail van de kadastrale kaart van 1832

twee bunders in Bern. Er waren vijf dagen nodig om alle bezittingen te inventariseren en te verkopen.

Het huis zelf werd voor 2.200 gulden verkocht aan Gijsbert Johannes van Hemert, een gepensioneerd schoolmeester in Doeveren, die jaren daarvoor al eens gesolliciteerd had naar de onderwijzersplaats in Nederhemert-Noord. Hij was nog een verre nazaat van de Heren van Hemert. Of hij ooit in het huis gewoond heeft is

onduidelijk, wellicht kocht hij het voor zijn zoon Dirk die inmiddels getrouwd was met een kleindochter van Cornelia Bastiaanse Vos. Enkele jaren later verkocht Gijsbert van Hemert het huis met erf en 84 roeden grond voor 2.400 gulden aan Carel Anne Daniel baron van Nagell, die het huis in 1848 liet afbreken en er een perceel opgaande bomen van maakte.

Trees Blom

Familie Roseboom

Wij besteden nu aandacht aan enkele families die een aanzienlijk stempel op Nederhemert hebben gedrukt: de families Roseboom en Van Wassenaer. We nemen die bij elkaar omdat zij in de loop van de 20^e eeuw met elkaar verweven zijn geraakt door het huwelijk van Jan Roseboom met freule Tine van Wassenaer in 1932. Ook de familie Bruijgom is met hen verwant geraakt door het huwelijk van Jans Roseboom, een zus van Jan, met Dirk Bruijgom. Eerst verdiepen wij ons in de familie Roseboom.

Hoe zijn deze nazaten van dat oeroude Bennekomse geslacht in ons dorp terechtgekomen? Dat komt omdat de moeder van mw. Roseboom als jongste nicht het kasteel en het landgoed van de kinderloze barones Van Nagell-van Kretschmar erfde. Deze jongste nicht Anna Maurice Adriënne van Kretschmar was getrouwd met Ernst van Wassenaer, die afkomstig was uit Bennekom. Toen de familie het Hèmerks kasteel in bezit kreeg, stelden de Van Wassenaers een bedrijfsleider uit Bennekom aan: Willem Roseboom, getrouwd met Jantje van Snippenberg.

Dit echtpaar had vier kinderen: Elisabeth (Bet); Jan; Willemina (Mien) en Jannetje (Jans). Deze vier vonden allemaal hun levenspartner in Nederhemert en omgeving. Bet trouwde met de timmerman Bertus Kuijpers, Jan met Tine van Wassenaer, Mien met Marinus Vos uit Wijk en Aalburg en Jans met Dirk Bruijgom.

Bet en Bertus hebben jarenlang op Kerklaan 14 op het Eiland gewoond. Mien heeft het verderop gezocht: wij weten van haar dat zij in 's Gravendeel (bij Dordrecht) is overleden. En Jans woonde met Dirk jarenlang op de al meer dan 200 jaar vertrouwde stek van de Bruijgoms. Ik hoef verder niet veel over deze families te vertellen. De belangstellende lezers van onze Dorpskrant weten wel hoe de familie Bruijgom

in Nederhemert vertakt is. Misschien is het wel vermeldenswaardig dat de familie Roseboom al in de 16^e eeuw in Bennekom woonde. De oudst bekende telg is ene Aart Roseboom die rond 1550 in Bennekom werd geboren. De

familienaam 'Roseboom' is rond en in Ede heel bekend en wordt op verschillende manieren geschreven. Tot zover enkele wetenswaardigheden over de familie Roseboom.

Familie Van Wassenaer

We hebben hierboven al vermeld hoe deze adellijke familie vanuit Bennekom in Hèmert is terechtgekomen. De wortels van het oudste adellijke geslacht binnen het graafschap Holland¹ liggen in de buurt van Voorschoten bij 's-Gravenhage. Daar bevindt zich het kasteel Duivenvoorde. Filips van Wassenaer wordt in november 1200 genoemd: hij is de stamvader van het huis Van Wassenaer. Dit huis is uitgegroeid in veel zijtakken. Er zijn nu nog twee takken over, waaronder de tak Nederhemert.

¹ Bron: Wikipedia.

De bekendste telgen uit deze familie zijn voor ons als dorpingen freule Tine van Wassenaer als echtgenote van Jan Roseboom en haar broer Jacob (Jaap), die als echtgenote had de Italiaanse letterkundige Luisa Enrichetta Maria Crocini. Zij was een dochter van Dr. Gaetano en de Franse Augustine Carle en had een jonger zusje, Bianca. Haar vader was oogarts. Luisa was cum laude afgestudeerd in Taal- en Letterkunde aan de Universiteit van Florence.

Hoe kwam zij op ons kasteel terecht? Ik citeer vanuit het wassenaer.net op internet: "Tine wenste Italiaans te leren en daarom werd een advertentie geplaatst. Luisa reageerde, werd aangesteld en stapte kordaat op de trein naar 's-Hertogenbosch. Zij werd met het rijtuig afgehaald en kwam zo op kasteel Nederhemert terecht.

Toen later het moment van vertrek aanbrak, nodigde Jaap Luisa uit voor een ommetje rond het kasteel en vroeg haar ten huwelijk.

Dit zou een grote verrassing voor haar geweest zijn, omdat de avances van Jaap haar ontgaan waren. Op 1 oktober 1928 trad zij in het huwelijk met Jacob Constant van Wassenaer."

Luisa was literair zeer begaafd. Na haar debuut in 1949 met de vertaling van twaalf gedichten van Guido Gezelle vertaalde ze poëzie en proza van auteurs als Bertus Aafjes, Martinus Nijhoff, Anton van Wilderode en Maurits Mok en religieuze werken van bijvoorbeeld Bernard Kardinaal Alfrink en Huub Oosterhuis. Naast deze vertalingen is ze in Italië vooral bekend om haar vertaling van *De Nieuwe Katechismus (Il Nuovo Catechismo Olandese)*, waarvoor ze in 1969 een bijzondere vermelding kreeg van de jury van de 'Isola d'Elba', de Italiaanse literatuurprijs.

In 1982 kreeg ze de onderscheiding Cavaliere dell' Ordine al Merito della Repubblica Italiana (Ridder in de Orde van Verdienste van Italië). Het jaar daarna verscheen *Florilegio di Poesie Nederlandse (Olanda e Belgio)*, een bloemlezing van 100 gedichten van

² <https://www.ru.nl/kdc/bladeren/archieven-thema/subpagina-archieven-thema/cultuur-vrije->

Nederlandse en Vlaamse auteurs. Dit werk geeft een overzicht van ruim veertig jaar vertalen van poëzie.²

De 'oude barones' krijgt door deze opsomming van haar kwaliteiten zo meer bekendheid onder de lezers van onze Dorpskrant, want zij was voor ons als dorpingen altijd iemand van 'ver weg'. De 'oude baron' was meer bekend onder ons.

Maar de 'jonge baron' Maurits des te meer. Hij is vooral bekend geworden als oprichter van de Eista-werf. Ik herinner me van de tijd dat ik op het veer was bij Rien Smits dat er dagelijks een flink groep jonge werknemers van de Eista de Maas overstak.

Rien Smits betrok zijn roeiboten voor de vissers voor een groot deel van de Eilandse

werf. Adriaan en ik hebben daar voor Rien menige roeiboot opgehaald op een ondersteekwagentje. Op de veerstoep reden we dat de Maas in en daarna roeiden we de nieuwe aanwinst over naar Noord. Daar werd die dan van het roest ontdaan en in de verf gezet. Ja, dat roestbikken, dat was wat. Ik mocht ook meedoen met een staalborstel. Blijkbaar ging ik te zachtzinnig te werk met dat ding wat Rien de opmerking ontlokte 'het is je moeder niet'.

Verder hoef ik niet zoveel over de voormalige kasteelbewoners te vertellen. Omdat het een bekende familie is, is er op internet veel over hen te vinden. Gewoon even googelen op 'Van Wassenaer' en er komt een schat aan gegevens op het scherm.

Jan van Wijk

[tijd-ontspanning/archivalia-personen/archivalia-personen/wassenaer-crocini/](https://www.ru.nl/kdc/bladeren/archieven-thema/subpagina-archieven-thema/cultuur-vrije-tijd-ontspanning/archivalia-personen/archivalia-personen/wassenaer-crocini/)

Getrouwd!

RIANNE VAN DEN BERG
&
PETER VAN DONGEN

27-05-2022

NELIEKE BOK
&
RUBEN PLUGGE

10-06-2022

Getrouwd!

PETRICIA BOUMAN
&
JAN HENDRIK VAN EEDEN

01-09-2022

TOM FIJAN & PETRA POPPE

30-06-2022

Getrouwd!

02-09-2022

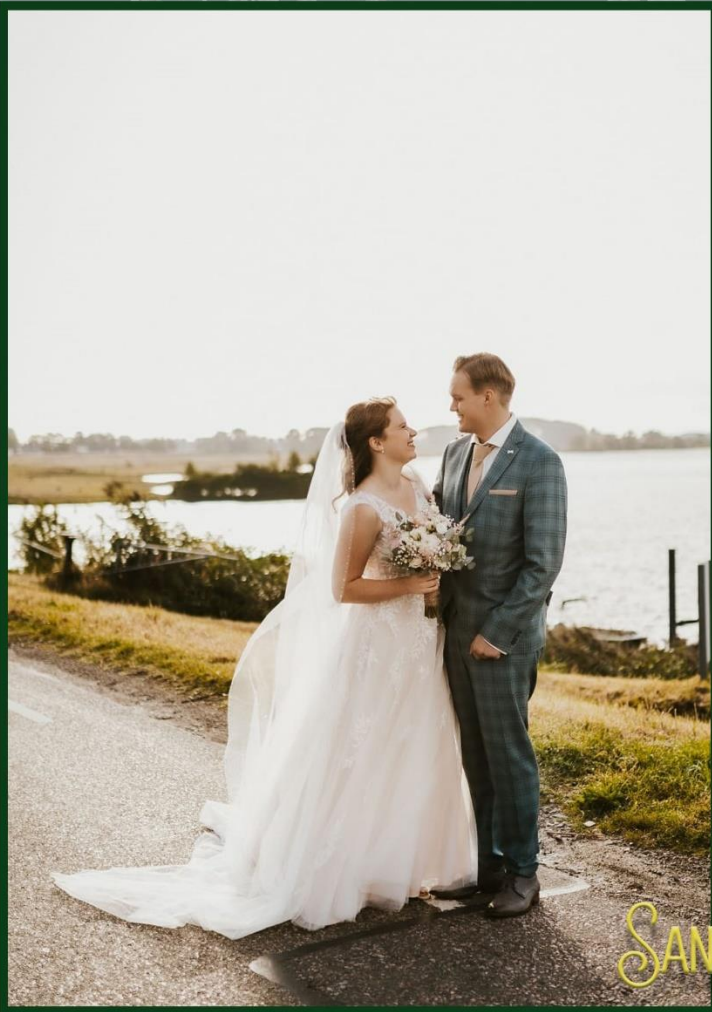
PETER DE WEERT & CHANTAL STERK

02-09-2022

JONATHAN OOMEN & MELISSA BIESHEUVEL

Getrouwd!

SANNE BLANKERS & SANDER JANSEN

09-09-2022

ANTON KRELING & WILLIANNE STRUIJK

16-09-2022

Het is een zwoele zomeravond en ik zit boven op een kamer, tussen heel veel boeken, en lees in een luie stoel een waargebeurd boek. Het verhaal speelt zich af in het ijskoude Rusland waar in oorlogstijd heel veel ontberingen waren. Onlangs voeren hond en ik naar de overzijde van Nederhemert en toen zag ik vanuit mijn ooghoeken dat de pontbaas hetzelfde boek aan het lezen was. Het is vakantie tijd en ik neem het er van. Mijn hond ligt heerlijk op het balkon en vangt daar frisse lucht op. Buiten is het stil....zo ontzettend stil. Voor mijn gevoel heeft iedereen het dorp verlaten en is op vakantie gegaan.

Het doet me denken aan een verlaten plattelandsdorpje in het buitenland waar het 's avonds zo muisstil kan zijn. Het wordt donker en ik knip een lichtje aan. De tijd verstrijkt en het wordt al later en later. Opeens klinkt daar de stem van een huisgenoot; o zit je hier? Ja, het boek is bijna uit. Zullen we een kom uiensoep a la Les Halles nemen? Het is een robuuste soep voor nachtbrakers die het wezen van Parijs

weerspiegelt en die bovenaan m'n favoriete kooklijst staat. Boven in de bibliotheek dek ik de tafel met een prachtig nieuw linnen tafelkleed. En als ik het tafelkleed uitspreid zeg ik "bon appetit". Het tafellaken is besteld via internet bij La Redoute. In de zomervakantie bestel ik daar altijd iets. Dan krijg je het pakket thuisbezorgd en dan staat er met grote letters La Redoute op de zak. La Redoute...dat klinkt vriendelijker als de Hollandse Wehkamp. Dan is het net of ik in het buitenland ben.

Terwijl de nog enkele aanwezige dorpsgenoten al op één oor liggen, smikkelen de nachtvinders van de smakelijk bereide soep die afgetopt is met comté kaas. Franse comté kaas...de koning onder de bergkazen. Maar deze komt van de kaaswinkel uit Tilburg en de kaasboer uit ons dorp. Er komt nog een nachtvinder naar

boven vliegen. O zitten jullie hier? Ja, wil je ook een kop soep? Trouwens, er ligt nog een Toscaanse Fluut (dat is een stokbroodje, dus niet verwarren met een fluit) van Bakkerij Van Horsen in de broodtrommel. Van de bakker uit Aalst en de bakkerij uit ons dorp. Het zal niet lang duren of we ruiken straks over ons dorp de geur van versgebakken brood. Heerlijk! En zo genieten we van de rust, de intense stilte, de buitenlandse soep, met buitenlandse kaas, het buitenlands stokbrood, op het buitenlands tafelkleed en waan ik mij met al mijn zintuigen op een ver vakantieoord.

Het is de volgende vakantiedag en het is middag. De hond duwt haar natte snuit tegen mij aan. Ze wil eruit, naar buiten. Ik pak mijn leuke blauw rode rugtas met witte letters en lijn de hond vast aan de riem. Pak de stappenteller en ga de deur uit. Bij de apotheek haal ik pleisters en pillen.

Het is belangrijk om goed voorbereid op reis te gaan. Maar dat is dom van me want pleisters had ik al in mijn rugtas zitten. Daarna gaan we naar t' Kloske voor een pannetje, een party en een potlood. Het is nog steeds enorm stil in het dorp. Iedereen is op vakantie of een dagje uit. Langzaam slenteren we in de richting van Rue du Moulin....we komen bij een echte dorpscafetaria. Daar gaan we op ons gemak zitten en nemen patat met pepsi. Ik neem het ervan, want het is tenslotte vakantie.

Na smakelijk te hebben gesmuld gaan we naar het verkooppunt van Jemako voor een poetsdoek, maar die zijn niet thuis en waarschijnlijk ook op vakantie. Weet je wat...ik loop even naar de kerk. Zomaar op toeristische wijze erlangs slenteren. Het is er doodstil. Het hek, dat gelukkig niet op slot is, knerpt bij het

opendoen. Zachtjes lopen hond en ik naar het raam. En dan tuur ik naar binnen en onderdruk een gevoel van teleurstelling bij het zien van de overbekende kerk. Maar alleen al het turen door een kerkraam, op een warme zomerdag, in alle stilte, geeft toch een ultiem vakantiegevoel. M'n hond kijkt me aan alsof ze zeggen wil; gaat het goed met je? Kom...we gaan verder, we moeten nog pannenkoekenmix halen bij Vos doe- het –zelf. Bestond er maar “Vos bakt – ze-voor – u – klaar”!

En als de groenteman er had gestaan, hoe heet hij ook al weer, dan kocht ik voor onderweg een heerlijke sappige.....Nee...dit is te hilarisch om op te schrijven. U mag zelf bedenken wat voor heerlijke vrucht ik dan zou hebben gekocht.

Kom hond, we gaan naar huis. Het is nu een te tropische temperatuur om te wandelen.

Woorden kunnen je ergens naar toe brengen waar je nog nooit geweest bent. Met woorden kun je ook doen alsof je ergens werkelijk geweest bent. En wat dacht u van het World Wide Web die je overal naar toe kan brengen, hoe wonderlijk het ook is, het zijn toch de vijf zintuigen die het moeten waarnemen om een onbekend land te beleven. Alle taal is welsprekendheid en zelfs de zintuigen zijn

dichters. Woorden...je schrijft ze op....en ze tillen je op....en brengen je op een nog nooit werkelijk geziene plaats....zonder weg te gaan.....

Thuisgekomen is het gedaan met de rust. De kleinkinderen zijn vroeger dan gedacht aangekomen. De jongens spelen in de tuin met een groene opgeblazen strandbal. Twee kleindochters proberen met uiterste inspanning te tennissen. En twee andere kleine schavuiten hebben een zonnebril uit de verkleedkist gepakt en opgezet. Staat zo schattig bij zo'n kleine die net kan lopen. Oma heeft ook een beloning. Wie straks de meeste pannenkoeken eet, die krijgt een leuke sleutelhanger. Voordat ze allemaal weer alle windstreken opgaan, wil ik nog met de selfiestick een leuke groepsfoto maken.

Langs deze weg wil ik CBS de Wegwijzer hartelijk bedanken voor het leuke zomerpakket dat ik mocht ontvangen. Het is een tas met daarin allerlei leuke, praktische en nuttige spullen. Zoals pleisters, leesboek, tennisbladjes en nog veel meer. Ook aan het poetspersoneel is gedacht en dat wordt gewaardeerd!

De vakantie op ons dorp is inmiddels weer voorbij en ook de stilte en rust. In elke straat klinken weer vrolijke kinderstemmen. Voor zover ik weet is eenieder weer veilig teruggekeerd in ons mooie rustige dorp, diep weggescholen tussen twee rivieren.

De vrouw met de hond

Unne dreuge vakaansie.

Heel de wèrld stoat in braand, mèr in Hèmert was ut mèr rustig in de vakaansie. D'r was bijna gin miens op stroat. Un hoop miense zijn der toch effe lekker tussenuit gewiest naor unne camping ofzo. Wie wit kunde volgend jaor nie mèr meeje die energieprijzen van nou, hedde elke euro nodig om wèrum te blijven.

Mèr thuis is ut ok gruweluk wèrum gewiest, ut was nie te banke soms. Dè is ok wel aon de tuintjes te zien, der was nie tegenaon te sproeien. Ut watter was al verdaamt vur ut op de grond kwam. En dan motte oe eige vurstelle dè vurrig jaor de Wèerd nog onder watter stond.

Ik las wel det ur unne Open Dag is op ut industrieterrein. Volgens mijn is ut al verbij es deuze kraont op de mat valt, mèr ik hoop det ur unne hoop volk op af is gekomme. Tis toch altijd wel leuk es d'r wè gebeurt op ut durp. Doarom is ut ok wel sund dè de slaoger is gestopt. Ut lost z'n eige ammel wel op dink ik, mèr ut zal wel effe wenne zijn. Misschien komt ur nog wel unne keer un aondere.

Zaterdag 4 september was het na lange tijd weer "1000 assen". Wat waren de chauffeurs en de bijrijders blij!! Ze lieten dat goed horen! In de hele Bommelerwaard werd er flink getoeterd en heel hard gezwaaid!

Het was voor iedereen weer superleuk dat dit evenement weer door kon gaan. Gerrit en Griet Robbemondt deelden aan 13 Hèmerkse chauffeurs een zak met 4 frikandellen uit wat zeer gewaardeerd werd door de chauffeurs en de bijrijders!

Er was veel belangstelling uit Nederhemert zoals de foto's laten zien. Iedereen genoot er ontzettend van.

Van een schippersvrouw

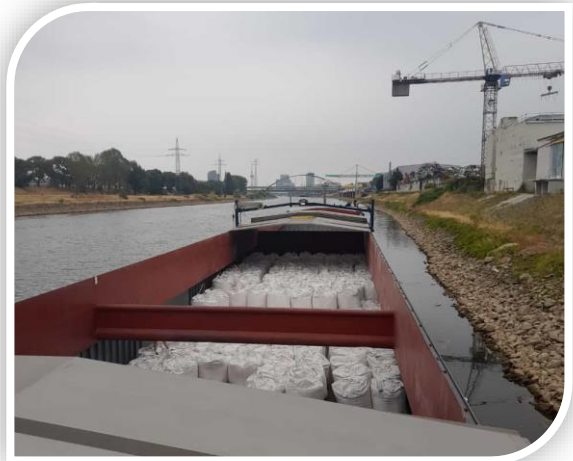
Het is 13 juni, wachten duurt lang... Ondertussen is het al bijna 2 weken geleden dat we onze koers richting Nederhemert zette. 'Ik ga vlug verven voordat ze komen voor het stuurwerk' zegt Albert tegen mij. Ik zucht maar een keer want wat ga ik vandaag weer eens doen. Eerst Pip maar uitlaten bedenk ik. Ze springt vrolijk tegen me op als ik vraag of ze meegaat. Terwijl ik langs de dijk loop en naar ons schip kijk, zie ik het vooronder (het vooronder is eigenlijk een klein huisje voor op het schip). Wanneer we teruglopen kom ik tot de conclusie dat ik die ruimte vandaag maar eens schoon ga maken. Het is een flinke klus, want voor ons dient het vooronder als schuurtje. Rond 15:00 uur ben ik eindelijk klaar. 'Om 16:00 uur moeten we bij de verloskundige zijn. 'Hé!', roep ik tegen Albert als ik terugloop met mijn emmers met sop. 'Ja, bijna klaar'. Om half 4 komt Albert naar binnen gestormd en hij maakt zich vlug klaar om te vertrekken. Eenmaal bij de verloskundige wordt mijn bloeddruk gemeten, deze is te hoog. 'Wat heb je vandaag gedaan?', wordt er gevraagd aan mij. 'Uhm..., schoongemaakt', is mijn antwoord. Voor morgenochtend wordt er opnieuw een afspraak gemaakt, 'En je eigen rustig houden hè...!' wordt me nog nageroepen.

Om 6:32 uur klinkt er de volgende ochtend babygehuil door ons huis, Eefke is geboren! We zijn de trotse ouders mogen worden van een meisje. Na de kraamweek varen we die donderdag weer weg, op weg naar Rotterdam. Het voelt spannend, want hoe zal het gaan als

kersverse ouders met de zorg voor onze dochter en het varen.....

Die vrijdagochtend laden we op een zeeschip in Rotterdam chroomzand voor naar Deventer, Eefke gedraagt zich voorbeeldig. Tijdens het aanleggen op het zeeschip gaat Albert naar buiten en neem ik het stuur in handen. Ze ligt heerlijk te slapen, het laden hoort ze niet eens. Met een aantal uurtjes zijn we alweer vol, op naar

de eerste sluis. We moeten even wachten voordat we de sluis in kunnen varen, 'Zal ik Eefke nu voeden voordat ze gaat huilen als we precies de sluis in moeten?' vraag ik aan Albert.

Deze knikt instemmend. 'Dat kun je inderdaad wel doen'. Ze is precies klaar met drinken als de sluis gereed is. 'Dat heb jij goed gedaan', zeg ik tegen Eefke. Ze zucht een keertje en langzaam dommelt ze in. Zo is het de eerste paar weken wennen en plannen met het voeden en laden of varen. Gelukkig wordt er uit verschillende hoeken meegedacht met ons als schippers. Het consultatiebureau is daarvan een voorbeeld.

Wanneer het weer tijd is voor een afspraak mag ik ze mailen, omdat ik van tevoren nooit weet waar we zijn met het schip. Toen Eefke 4 weken oud was, heb ik het eerste mailtje gestuurd voor een afspraak. Ik lag net met Eefke te rusten, toen Albert telefoon kreeg. 'O, van het consultatiebureau' hoor ik hem zeggen. Een moment later komt Albert zachtjes de slaapkamer binnen gelopen. 'Een afspraak bij het consultatiebureau is geregeld hoor!'

Tijdens de afspraak zegt de mevrouw: 'Jullie zijn het schippersechtpaar hè? Jullie bellen zelf weer voor een afspraak?' Vier weken later is het alweer zo ver, het is tijd voor een nieuwe afspraak. Zo vliegen de weken voorbij. Op het moment van schrijven is Eefke al bijna 12 weken. Het varend ouderschap went steeds meer. Toch is er de laatste paar weken een spanning op een ander gebied, namelijk water. Water, een cruciaal onderdeel voor een schipper. En zoals u vast al wel gelezen heeft, het waterpeil is laag. Maandagochtend 22 augustus gaan we laden in Rotterdam, 'Ik kijk even naar de waterstanden' zegt Albert tegen mij. 'Er komt een golf water aan, dus we kunnen iets meer meenemen'. In Rotterdam laden we vanuit een zeeschip Big Bag zakken voor naar

Mannheim. Zodra we vol zijn, gaan we via de oude Maas langs Dordrecht de Waal op in de richting van Duitsland. 'Er komt water aan, maar Nijmegen is nog niet ver genoeg gestegen om er vanavond al doorheen te varen' zegt Albert tegen me. We varen die dag naar de haven van IJzendoorn. De haven ligt al zo goed als vol met

schepen die, net als wij, wachten op water. Die ochtend gaat om 5:00 uur de wekker. De motor wordt gestart en de touwen losgegooid. Op naar Nijmegen. Nauwlettend wordt de dieptemeter in de gaten gehouden. Deze meet de hoeveelheid ruimte tussen de onderkant van het schip en de bodem van de rivier. Af en toe schiet die naar beneden. Het is van cruciaal belang om op de juiste plaats in de rivier te varen. Waar ik voor mijn "schipperscarrière" dacht: 'overal waar water is, kun je varen', gaat dat zeker niet op. Na 3 dagen varen we de Loreley in, een gebied dat bekend staat om de rotsen onder water. Door het lage water komen er een aantal boven water. Bij Kaub is het goed zichtbaar rond het toluhuis. Ook hier zijn de rotsen zichtbaar. De volgende dag komen we aan in Mannheim waar ze 728 Big Bag zakken met mineralen uit het ruim halen. Rond 14:00 uur de volgende dag zijn we leeg. De motor wordt gestart en we varen naar een aanlegkade. 'Weekend!', klinkt het, 'maandag weer verder'.

Jannie Bernouw

Grote frietactie

Het schooljaar 2021-2022 loopt ten einde. Het weer is mooi en we denken even niet aan alles wat nog moet gebeuren om het jaar af te ronden. We kijken nu ook niet om hoe het allemaal gegaan is. Hoe stressvol en druk het was. Hoeveel spanning er was om alles elke dag weer rond te krijgen. Een jaar van ziektes, tegenslag, drukte, teveel werk, het missen van de rommelmarkt... maar ook een jaar van doorgaan, doorzetten en vooruitkijken.

1 dubbele en een enkele frietpan op krachtstroom, 3 losse frietpannen, een grote koelkast en de elektrische kassa wel draaiend kan houden.

We hebben er echt zoveel zin in. De bergen met verse frietjes liggen bij fruithandel Oomen al in de koeling te wachten. Belangeloos en kosteloos aan school ter beschikking gesteld! In onze vriezer liggen honderden kipnuggets en frikandellen en de koelkast is volgeladen met flesjes, pakjes en blikjes drinken. Allemaal nog

We kijken nu vooruit: Vrijdagavond staat de grote frietactie op de planning! Oh, wat werkt het weer mee! Het zonnetje schijnt, het gras is droog, we hebben ons plan klaar en we hebben er zin in! Samen met de ouderraad, leerlingen uit groep 8 en een aantal collega's zetten we de schouders eronder.

Ons mooie grasveld achter de school leent zich voortreffelijk voor de ontvangst van een grote groep mensen tegelijk! Er wordt vooraf met tafels gesjouwd, picknickbanken uitgezet, stoelen uitgeklapt... het moet een geweldige gezellige middag en avond worden.

Vorig jaar hebben we veel geleerd van hoe het ook wel anders kan. Het kleuterplein, ideaal met stroomvoorziening bleek de toestroom teveel op te houden. Dus verplaatsen we het bakgedeelte naar de achterkant van het grasveld. Oké, stroomvoorziening vanuit school is lastig op die plek maar hé het is 2022 dus dat moet geen probleem zijn.

Er is een flinke aggregaat geregeld. We vertrouwen er helemaal op dat deze aggregaat

op noodstroom tot het aggregaat zal worden aangesloten.

Als die komt, schuift er een klein wolkje voor de zon. De heftruck van bouwbedrijf G. Vos die het aggregaat ter beschikking stelt is voor het kleuterplein te zwaar en ploegt een stuk plein om. Het aggregaat wordt omgereden en mag bij de familie Oomen in de Hophoven staan.

We hebben nog een uurtje. Jan Hotting wordt opgetrommeld en hij fikst in no time het kleuterplein alsof er nooit een aardverschuiving heeft plaatsgevonden.

Alle kabels worden blijmoedig en vol vertrouwen aan het aggregaat verbonden die vrolijk staat te tuffen. De koelkast houden we nog maar even op de noodstroom. Het aggregaat die normaliter stroom geeft aan bouwwerkzaamheden heeft nog nooit zoiets meegemaakt. Hij tuft en tuft maar kan te weinig stroom opbrengen voor al de bakplannen. In allerijl wordt Adriaan van de Werken opgeroepen. Samen met een extra aggregaat komt het bakken dan eindelijk op gang. De allervroegste vogels hebben mogelijk minder lekkere friet op, maar hebben hopelijk verder wel genoten.

Dat er veel mensen geweest zijn bleek wel uit de hoeveelheden die verorberd zijn:

100 kilo verse friet, ruim 300 frikandellen, 700 kipnuggets, 225 hamburgers en liters en liters frisdranken. Ook van het ijs werd lekker en veel gegeten.

Het leek wel of het hele dorp was uitgelopen. Wat was het gezellig met elkaar! Families aten met elkaar en er werd kennis gemaakt door nieuwe ouders onderling want: "Kijk mamma dit is nu mijn vriendje van school!" Zo werden er ook weer nieuwe contacten gelegd tussen ouders onderling. Erg leuk was dat er ook "verse import" mee kwam eten. Zij keken hun ogen uit! Een heel dorp dat bij de school komt eten...ongekend. En zo leuk aan Nederhemert: Ze werden niet genegeerd maar mensen namen ook de moeite om even een praatje te maken met voor hen onbekende mensen.

Ook voor volgend jaar hebben we weer lessen getrokken uit dit festijn. Wat we beter kunnen doen en hoe de mensen met warme friet bij hun tafel aan kunnen komen en hoe het voortaan moet met de stroom.

Dank aan iedereen die hieraan hebben meegewerkt! Ook de mensen die naast de friet giften hebben geschonken om de snacks te kunnen bekostigen.

Al met al heeft deze geweldige en gezellige dag het mooie bedrag van € 2775,- opgeleverd! Voor volgend jaar hopen we D.V. op weer een mooie dag voor een gezellige en weer meer verbeterde frietactie!

Arme Jozef

Er was eens een arme, wat minderbegaafde man. Zijn naam was Jozef. Zijn dagelijks werk was het doorgeven van boodschappen en het dragen van pakketten. Toen hij eens door de straten van Londen liep, hoorde hij dat er Psalmen gezongen werden in een huis van God. Hij liep naar binnen. Hij had een groot pak garen over zijn schouders hangen. Het was St. Mary's Aldermanbury, de kerk van ds. Edmund Calamy (1600-1666).

Ds. Edmund Calamy

Een goed gekleed gehoor omringde de theoloog. Deze las als tekst 1 Tim. 1:15: *Dit is een getrouw woord, en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben.* Over deze tekst hield hij zijn preek op een zo'n duidelijk mogelijke wijze. Hij preekte het oude en apostolische Evangelie, de inhoud van dit getrouwe woord. De inhoud is als volgt: er is een eeuwige zaligheid voor de vuilste zondaars, enkel en alleen door de waardigheid van Jezus Christus, de God Die alle dingen gemaakt heeft.

De apostel zegt: *Want gij ziet uw roeping, broeders, dat gij niet vele wijzen zijt naar het vlees, niet vele machtigen, niet vele edelen. Maar het dwaze der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij de wijzen beschamen zou; en het zwakke der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij het sterke zou beschamen; en het onedele der wereld en het*

verachte heeft God uitverkoren, en hetgeen niets is, opdat Hij hetgeen iets is, teniet zou maken; opdat geen vlees zou roemen voor Hem. Het deftige gedeelte van zijn gehoor heeft deze leer misschien wel lusteloos aangehoord. Als zij al door iets geraakt waren, dan was dat misschien door een geniale uitdrukking of een mooie volzin.

Jozef zat daar in zijn lompen. Hij keek met verbazing naar de predikant en hield zijn ogen op hem gericht zonder ergens anders naar te kijken. Gretig dronk hij alles in wat hij zei. Toen hij weer naar huis sjokte, hoorde men hem in zichzelf mompelen: 'Jozef heeft dit nog nooit eerder gehoord: Christus Jezus, de God Die alle dingen gemaakt heeft, kwam in de wereld om zondaren zoals Jozef zalig te maken. Dit is waar en het is een getrouw woord.'

Niet lang na deze preek werd Jozef geveld door de koorts. Hij was ernstig ziek. Terwijl hij op zijn bed woelde, was dit steeds zijn taal: 'Jozef is de voornaamste van zondaren, maar Jezus Christus kwam in de wereld om zondaren zalig te maken. Daarom heeft Jozef Hem lief.'

Zijn burens kwamen hem bezoeken en waren verwonderd dat hij het altijd en alleen over deze tekst had. Enkele godsdienstige mensen begonnen als volgt tegen hem te praten: 'Maar wat denk je van jouw eigen hart, Jozef? Is daar geen goed teken te bespeuren? Heeft daar geen zaligmakende verandering plaatsgevonden? Ben je verenigd geworden met Christus, door een daad van geloof in Hem?'

Jozef begreep daar niets van. 'Ach nee,' zei Jozef, 'Jozef kan niets doen. Jozef kan niets anders over zichzelf zeggen dan dat hij de voornaamste van zondaren is. Toch zie ik dat het een getrouw woord is dat Jezus, ja Hij Die alle dingen gemaakt heeft, in de wereld gekomen is om zondaren zalig te maken. Waarom zou Jozef dan uiteindelijk niet zalig kunnen worden?'

Iemand kwam erachter waar hij over die leer had horen spreken, de leer waar hij het altijd over had en waar hij met zo veel vreugde over sprak. Hij verzocht ds. Calamy hem een bezoek te brengen. Hij kwam, maar nu was Jozef erg zwak en hij had een tijd lang niets gezegd.

Hoewel tegen hem gezegd werd dat de dominee eraan kwam, gaf hij geen acht op hem. Toen de predikant echter tegen hem begon te praten en Jozef zijn stem hoorde, begon hij onmiddellijk op zijn ellenbogen te steunen. Hij pakte zijn handen vast en riep zo hard als hij maar kon met een zwakke en bevende stem: 'O mijnheer, u bent de vriend van de Heere Jezus! Ik heb u zo goed van Hem horen spreken! Jozef is de voornaamste van zondaren, maar het is een getrouw woord dat Jezus Christus, de God Die alle dingen gemaakt heeft, in de wereld gekomen is om zondaren zalig te maken. En waarom zou Hij Jozef niet zalig maken? O bid tot die Jezus voor mij. Bid dat Hij mij zalig zal maken. Vertel Hem dat Jozef denkt dat hij Hem liefheeft omdat Hij in de wereld gekomen is om zondaren als Jozef zalig te maken.'

De dominee bad. Toen hij geëindigd had, dankte Jozef hem heel vriendelijk. Hij had zijn handen in die van ds. Calamy gelegd. Maar nu legde hij zijn hand onder het kussen en haalde er een oud vod vandaan. Daar zaten vijf munten in. Toen hij die in de handen van de predikant legde, zei hij tegen hem:

'Jozef heeft dit geld in zijn dwaasheid gespaard om op zijn oude dag nog wat te hebben, maar Jozef zal nooit zijn oude dag zien.'

Neem het en verdeel het onder de arme vrienden van de Heere Jezus. Vertel hen dat Jozef het aan hen gegeven heeft om Christus' wil, Die in deze wereld gekomen is om zondaren zalig te maken, van wie hij de voornaamste is.'

Toen hij dat gezegd had, boog hij zijn hoofd. Zijn inspanning tijdens het praten was hem teveel geworden, zodat hij onmiddellijk zijn laatste adem uitblies. Ds. Calamy verliet het kamertje, maar niet zonder over Jozef zijn tranen de vrije loop te laten. Zeer bewogen vertelde hij altijd dit verhaal. Het was volgens hem een van de meest bewogen gebeurtenissen die hij ooit had meegemaakt.

Lezer, ook wij moeten een keer sterven. Denk daaraan, en vergeet God niet. Buiten Christus bent u een verloren mens. *Dit is een getrouw woord en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben.*

Ds. J. van Meggelen

Dit is er nog over van de St. Mary's Aldermanbury kerk in Londen

GOED NIEUWS VOOR NEDERHEMERT!

De Raad van Staten heeft Woensdag 7 september uitspraak gedaan aangaande woningbouw 't Boveneind in Nederhemert: alle bezwaren zijn verworpen. De uitspraak is onherroepelijk zodat er 120 woningen de komende jaren gebouwd gaan worden. Het heeft lang geduurd, ruim 4 jaar zijn wij bezig geweest met procedures en bezwaren. Opvallend is dat de meeste bezwaren ingediend waren door mensen van buiten het dorp Nederhemert (import).

De bouwactiviteiten zijn dinsdag 13 september al begonnen met de sloop van stallen bij familie Groeneveld (Hoog Huys).

Geïnteresseerden in vrije kavels kunnen zich melden bij G. Vos Makelaardij.

Ook is het fijn dat er een begin gemaakt wordt aan de Maastuinen, want het is hoog tijd dat wij voor senioren uit ons eigen dorp kunnen zorgen zodat die niet naar Gameren of Ammerzoden hoeven te verhuizen, maar in eigen vertrouwde omgeving kunnen blijven wonen.

Boveneind B.v.

G. Kuipers

OPEN DAG

BEDRIJVENTERREIN NEDERHEMERT

Massale belangstelling voor Open Dag Bedrijventerrein Nederhemert

Een eindeloze sliert geparkeerde auto's tot ver buiten het dorp, lange rijen voor friet-, vis- en popcornkar en bedrijfshallen vól belangstellenden. Bedrijventerrein Nederhemert kijkt terug op een uiterst succesvolle Open Dag. Na vele maanden voorbereiden was het op zaterdag 10 september eindelijk zover: vele bedrijven op de Ambachtshof en Nijverheidstraat gooiden hun deuren open om hun werkzaamheden of producten te tonen en hier bovendien enthousiast over te vertellen. De vooraf gepubliceerde aankondigingen en rondgestuurde flyers hadden hun doel niet gemist, want het in grote getalen toegestroomde publiek kwam van heinde en verre. Het genoot volop van de vele activiteiten die georganiseerd waren. Fanatiek werd meegedaan aan de uitdagende prijsvraag, waarbij de antwoorden op de vragen bij de deelnemende bedrijven moesten worden gevonden. De brandweer gaf doorlopend demonstraties en reed af en aan met een heuse brandweertruck vol passagiers. De jeugd leefde zich uit op de race-simulator en ook de skelterbaan was onophoudelijk vol in bedrijf. Er klonken dan ook vele positieve geluiden en bezoekers waren vooral erg verrast over hetgeen ze achter de deuren van de diverse bedrijven aantroffen.

De dag begon voor de ondernemers sowieso al heel gezellig, met koffie, een heerlijk gebakje en een peptalk van de organisatie. Dit bracht de stemming er direct in. "Zoiets moois gezamenlijk tot stand brengen, vergroot de saamhorigheid en dat is extra waardevol omdat je elkaar ook in het dagelijks leven dikwijls nodig hebt. Heel leuk om op zo'n dag dan ook klanten, vrienden en belangstellenden uitgebreid te kunnen vertellen over wat je als bedrijf doet. We hadden wel wat aanloop verwacht, maar deze drukte overtrof alle verwachtingen." Aldus de ondernemers aan het eind van de dag. "Er was eigenlijk maar één ding jammer: het was zó druk, er was nauwelijks tijd om ook bij de andere bedrijven een kijkje te nemen!" Niettemin hopen de ondernemers van Bedrijventerrein Nederhemert dat de volgende editie weer net zo massaal bezocht en gezellig zal worden. Alle bezoekers en iedereen die zijn steentje aan deze dag heeft bijgedragen heel erg bedankt!

OPEN DAG

BEDRIJVENTERREIN
NEDERHEMERT

10

september

Molenstraat 53

Ook wel Ruitershof genoemd.

Het bouwjaar is niet met zekerheid te zeggen maar wordt rond 1810 geschat.

De zwart/wit foto's zijn ook gemaakt in 1975 toen Jan en Dientje van den Oever het huis van tante Artje van den Oever-Schreuders (weduwe van Ome Cornelis van den Oever). Ook zijn ze toen het huis gaan verbouwen aan de binnenkant.

De gekleurde foto van het lieve raampje is gemaakt in 1986. Dit is het raampje waar het

witte bankje voor staat (foto 1 is het bankje te zien).

Gerda (degene die deze foto's heeft ingestuurd) heeft het ook altijd heel leuk gevonden dat dit raampje is blijven zitten. Helaas is hetzelfde raampje aan de andere kant van de

deur verloren gegaan toen er in 1975 op die plek een badkamer is gekomen.

Niet alleen de badkamer maar ook de schuur is veranderd. Het oude schuurtje is in 1978 afgebroken en er is een grotere schuur voor terug gebouwd. Na 1980 is er een hal gebouwd tussen het huis en de schuur waardoor het nu aan elkaar verbonden is.

De gekleurde foto is uit 1986. Hier kun je zien dat er een halfsteensmuur omheen is gebouwd. Vlak daarna werd het rieten dak vervangen voor een pannendak en in 1998 kwam er een nieuwe voordeur, meer naar 't midden van 't huis. Hij staat op de plaats waar het kelder- en opkamerraampje zaten, omdat in 1998 het woongedeelte van tante Artje bij het woongedeelte van Jan en Dientje is gevoegd.

20 vragen aan: 20 vragen aan:

Otto van Horssen

1. Naam;
- OJ van Horssen
2. Adres;
- Nijverheidstraat
3. Geboorteplaats en datum;
- Tiel, 23/06/67
4. Beroep/opleiding en waarom doe je dit;
- Leidinggevende in het groen onderhoud
5. Relatie;
- Getrouwd met Angelina
6. Hobby's;
- Motorrijden, muziek en lezen
7. Liefelingsmuziek;
- Afrikaans
8. Favoriete lectuur/boeken/film/serie;
- Komedie
9. Doe je aan sport, zo ja welke sport en wat is er zo leuk aan;
- Werken
10. Liefelingseten;
- Afrikaanse braai
11. Waar ben je trots op in je leven;
- Op mijn vrouw Angelina die altijd voor iedereen klaar staat
12. Mooiste/leukste vakantieplek;
- Afrika
13. Heb je ergens spijt van;
- Had beter verder kunnen leren op school
14. Wie bewonder je het meest en waarom;
- Mijn vader, altijd positief
15. Leukste jeugdherinnering;
- Mijn jeugd in Afrika
16. Wie wil je ooit nog eens ontmoeten;
- André Rieu
17. Waar voel je je het meest bij betrokken;
- Bij mijn werk in het groen onderhoud
18. Wat zou je direct aanpakken als je een poosje burgemeester van Nederhemert zou zijn;
- Volgens mij is het aardig geregeld in Nederhemert
19. Wat vind je het leukste aan Nederhemert;
- Veel bedrijvigheid
20. Aan wie moeten wij de volgende keer de 20 vragen stellen;
- Patrick Meerveld

2001

De meeste mensen hebben wel een jaartal in hun hoofd dat zij nooit meer vergeten. Als je bijvoorbeeld aan iemand vraagt: wanneer moesten wij vluchten voor het hoge water, dan zegt iedereen gelijk: dat was in 1995. Zo was voor mij 2001 een jaar dat ik nooit meer vergeet en wel om twee redenen.

Ten eerste, wij hebben altijd melkkoeien gehad en daarnaast groenten geteeld. In de jaren negentig van de vorige eeuw werden de groenteprijzen steeds slechter zodat in ons dorp de boeren en tuinders overgingen om bloemen te kweken. Ik zag dat niet zo zitten, dus ik was één van de laatste die groenten bleef telen. In 2001 heb ik het opgegeven en ben ik ook overgestapt naar bloemen. Daarom zit dit jaartal nog in mijn geheugen.

De tweede reden dat ik 2001 nooit meer vergeten ben is een heel ander verhaal. Vanaf 1990 verhuurden wij ons oude boerderijtje in de zomer enkele weken aan vakantiegangers en daar tussendoor aan mensen die tijdelijk woonruimte nodig hadden. Er had weer iemand naar mijn vrouw gebeld of ze mochten komen kijken. Ik was in de stal en zag ze aankomen, twee mannen en een vrouw. Ik hoorde van mijn vrouw later dat het boerderijtje weer verhuurd was. Toen ik vroeg wie er in kwam sloeg de schrik mij om het hart. Ik had weleens over één van die mannen horen vertellen en dat waren niet zulke positieve verhalen. Maar annuleren kon niet meer, dus ik ging maar van het volgende gezegde uit: "Van horen zeggen liegt men veel." We zullen wel zien waar het schip strandt.

En eerlijk is eerlijk, het ging goed. Ik heb hem naderhand gevraagd: "Had jij bij het gesprek die andere man meegenomen die wij een klein beetje kenden, om door de 'keuring' te komen." Hij gaf dat ruiterlijk toe. Hij was bang dat als hij zijn naam noemde, hij het huisje niet kon huren en dan moest die ander een goed woordje voor hem doen.

Enkele jaren daarvoor ging het wel mis. Een tuinder in ons dorp belde mij of hij de woning tijdelijk kon huren voor twee mannen en een vrouw uit Polen. Ik antwoordde: "Dat kan wel, als jij er voor in staat dat zij zich gedragen." Dat was geen probleem. Maar het liep anders. Niet door die Polen, maar door een werknemer van hetzelfde bedrijf. Iedere keer stond zijn auto op ons erf en als ik langs ons boerderijtje liep, zaten die twee Poolse mannen in de voorkamer en die werknemer bij de Poolse vrouw in de achterkamer.

Wat een jaar: 2001!

Enkele dagen later kom ik 's morgens vroeg buiten om in de polder te gaan melken, zie ik de auto van die werknemer staan. Zou hij hier overnachten hebben? Zodra hij weer komt zal ik hem hierover aanspreken, was mijn voornemen. Het was hem schijnbaar goed bevallen, want diezelfde avond was hij er weer. Ik riep hem of hij even naar buiten wilde komen. De man luisterde direct. Ik ging voor de deur staan en zei: "Jij komt hier niet meer binnen." "Hoezo?", vroeg hij. "Ik kom hier om Pools te leren, want ik moet iedere dag werken met Polen en dan is het wel handig dat ik die taal spreek." "Dan moet jij maar bij je werkgever Pools leren, maar niet hier 's nachts, want je hebt thuis een vrouw met kinderen, dus jij hoort 's nachts daar. Wij hebben dit verhuurd als woning en niet als bordeel." Hij probeerde iedere keer langs mij heen naar binnen te glippen, maar kreeg geen kans. Tenslotte zei hij dat hij ging vragen aan die Polen of zij het raam open wilden zetten, zodat hij daardoor naar binnen kon.

Tot mijn schaamte moet ik zeggen dat als iemand niet naar mij luistert, het wit voor mijn ogen draait en ik dan niets meer weet of zie. Er staat in de Bijbel geschreven dat wie zich zelf beheerst, meer waard is dan die een stad inneemt. Maar daar dacht ik op dat moment niet aan. Hij draait zich om en op dat moment plant ik mijn houten klomp hard in zijn achterwerk. Of hij van schrik omhoog vloog of dat het zo hard aan kwam weet ik niet meer, maar hij kwam wel een eindje van de grond. Terwijl hij over zijn billen wreef, bleef hij roepen dat ik niet normaal was. Ik heb hem nageroepen dat hij zijn vrouw en kinderen de groeten moest doen en dat ik hem niet meer wilde zien. Daar heeft hij zich keurig aan gehouden.

Verschillende avonden als die huurder-met-een-geschiedenis buiten op de bank zat, ging ik er bij zitten voor een praatje. Hij had een bedrijf gehad dat super draaide. Maar omdat hij nooit genoeg had, ging het mis. Als iemand hoog klimt, kan hij ook diep vallen. Maar omdat hij toen helemaal niet werkte, vroeg ik hem hoe hij aan de kost kwam. Hij had aan zien komen dat het mis ging en had nog het een en ander geregeld voor hij failliet verklaard werd, vertelde hij. Daar had hij nog een inkomen uit. Maar dat droogde op den duur ook op, dus had hij geen geld meer.

Nu moest hij toch iets zoeken om wat te verdienen. Hij vertelde mij dat hij een trailer (vrachtwagen) ging huren om in Portugal bloemen te gaan verkopen. Ik zeg tegen hem:

“Je hebt geen rooie cent, hoe kom jij aan bloemen?” Hij zei: “Dan moet jij eens opletten.” Het is niet te geloven, maar hij ging de volgende dag in Naaldwijk naar de veiling en kocht daar bij een handelaar een vrachtwagen vol bloemen onder de voorwaarde dat hij zou betalen als hij terugkwam. Ik vroeg hem of hij daar kopers had, maar dat maakte hem niet uit. Het was een man met een groot handelstalent. Hij zou in staat geweest zijn als hij met vis op de markt had gestaan, ook de koppen ervan nog te verkopen

Na enkele dagen kwam hij terug met een lege wagen en grote tas vol met geld. Ik ben verschillende keren mee geweest om die handelaar te betalen. Die man zat dan soms een uur die grote flappen Portugees geld te tellen. Dan nog even op de computer kijken wat die dag de koers was, dan kon men het om rekenen naar guldens.

Tenslotte kregen hij en zijn vrouw een huurhuis toegewezen en ze vertrokken. Maar hij kwam toch iedere keer nog een praatje maken. Hij raadde mij aan om in tweedehands aanhangers te gaan handelen en dat heb ik toen gedaan. Zijn advies was: rijdt je erf maar vol, ze vreten geen hooi en daar komt vanzelf een koper. Dat heb ik jarenlang gedaan en het ging goed. Ik ging veel met hem op pad, want hij wist overal wel wat handel.

Zo ging hij met een kennis van hem naar de vliegtuigfabriek van Fokker, want daar was een verkoping. Op de terugweg kwamen ze nog even aan en vertelden mij dat zij honderd werkbankjes hadden gekocht. Die wilden ze bij mij in de schuur neer zetten. Zij vroegen mij die te verkopen. Als zij van ieder bankje dat ik verkocht 75 gulden beurden was het goed en wat ik er meer voor ving was voor mij. Ze gingen als warme broodjes over de toonbank. Dus ik was er goed mee. Maar van zijn handelswijze had ik wel geleerd dat hij net als een wild paard met strakke teugels bereden moest worden.

Zijn vrouw was op een zeker moment op hem uitgekeken, want zij vroeg echtscheiding aan. Zolang hun bedrijf goed draaide was alles goed, maar toen de armoede door de deur naar binnen

kwam ging de liefde er door het raam uit. En waar er twee kiven hebben er twee schuld en dat was hier echt aan de orde. Toen kwam hij nog vaker bij ons. Hij at nogal eens mee. Ik had er dikwijls bewondering voor dat hij iedere keer weer kwam, want ik heb hem dikwijls de huid vol gescholden omdat ik het niet altijd eens was met zijn praktijken. Maar hij kwam steeds vaker, want zijn vrouw bleef in het huis dus hij had geen plaats meer. Ik heb hem eens gevraagd waar hij de nacht doorbracht. Je zult het niet geloven... Hij reed iedere avond naar de A2 en ging op een parkeerplaats in de auto liggen slapen. Ongelooflijk; een man die zo rijk geweest was en zo diep gevallen...

Op een morgen kwam hij weer en zei tegen mij: “Gij komt nooit buiten de Bommelerwaard. Je gaat vandaag naar het gemeentehuis een identiteitskaart halen, want ik moet morgen met bloemen naar Engeland en jij gaat mee.” Ik zeg tegen hem: “Ik ga die grote sloot niet over want ik heb daar niks verloren, dus ook niets te zoeken.” Maar mijn vrouw hoorde dat en zei: “Het is toch verschrikkelijk; ik heb heel mijn leven in Engeland willen gaan kijken en nooit de kans gehad. En gij kan er gratis naar toe en dan niet gaan? Gij gaat! Punt uit.” Ik weet niet hoe het met andere mannen gaat, maar ik heb het weinig of nooit van een vrouw kunnen winnen.

Kaart gehaald en volgende middag mee. Mijn vrouw gaf mij een fotoestel en een leeg rolletje mee met de opdracht veel foto's te maken, want ze wilde toch weleens zien wat ik zoal gezien had. Het was een prachtige avond toen wij door Frankrijk reden. Veel boeren waren daar aan het hooi rijden. Ik had ze wel mee willen helpen, want dat deed ik liever dan in die vrachtwagen hangen. Het begon al donker te worden toen we de boot op reden.

Hij stapte uit en zei: “Kom, we gaan boven wat eten.” Daar zat aan de wand een verschrikkelijk roestig bakje dat een lift moest voorstellen. Hij drukte op een knop. Dat bakkie kwam in beweging en begon te kermen, krijsen en bonken. 't Was niet om aan te horen. Boven eten besteld en daar begon een dame te praten

via de speakers. In welke taal weet ik niet, dus ik vroeg: "Verstaat gij wat die dame vertelt?" Hij zei: "Ja, ze zegt: we gaan zo varen. Er is geen storm op komst, dus ge hoeft oew eigen niet bang te maken. We hopen over anderhalf uur aan de andere kant te zijn." Ik kreeg daar een schnitzel op een bord. Ach, wat was dat ding taai. Een perfect stuk om onder je schoenen te plakken.

Aangekomen zijnde gingen we weer in dat rot bakje en weer die gruwelijke herrie. Toen we in het donker de pont afreden wist ik niet wat ik zag. Van die mooie witte wolkjes. Ik dacht, dat kan toch niet dat ze hier anders zijn dan bij ons.

Mijn reisgenoot begon direct op de linkse baan te rijden. Dat is heel vreemd. Maar ik moet zeggen, daar ben je zo aan gewend. Door de donkere nacht op Londen aan. We reden midden in de nacht door die stad en het was ongelooflijk hoeveel mensen daar nog op straat liepen. Het zag er letterlijk en figuurlijk zwart van de mensen.

Eindelijk waren we op de plaats van bestemming. Hij gooide de deuren van de wagen open en ik kreeg de schrik van mijn leven. Ik dacht dat hij vol zou staan met zo'n 20 pallets, maar er stonden er welgeteld maar drie in. Ik zeg: hoe kun jij met maar drie pallets zo'n grote reis maken? "Ja, het is een goede klant en hij zat zonder." De klant hoefde vervolgens maar twee pallets, dus één ging weer terug. Ik had er geen lekker gevoel bij.

We hebben daar nog een poos door die grote hal gelopen. Daar zetten de groothandelaren hun goederen neer en dan komen de winkeliers in de morgen er hun inkopen doen. De groenten die er stonden was gewoon troep. Hier zou alles gelijk de container in gaan. Ik heb een partij bloemkool gezien en daar zaten hele colonnes rupsen op. Gatenkaas was er niets bij.

Eindelijk weer op huis aan. Nu het dag was kon ik de heuvels en dergelijke bewonderen. Het was echt prachtig en ik maar foto's maken. We komen in Dover weer bij de pont aan. Ik kijk omhoog en zie wat die witte wolkjes van vannacht waren. Ik had die nacht tegen de krijtrotsen aan zitten kijken. Zoiets maak je mee als je nooit buiten de Bommelerwaard komt.

We reden de boot op ik zeg: "Gij kunt doen wat je wilt, maar ik kruip echt niet meer in dat roestige bakkie." Hij viel al snel in slaap op het stuur. Ik probeerde ook wat te slapen, maar dat lukte niet. Af en toe probeerde ik buiten de wagen mijn benen te strekken, maar zo gauw ik uitstapte kwam er een man van die pont aan. Ik maakte hem direct duidelijk dat ik hem niet verstond. Hij wees ieder keer naar boven, dat ik daarnaartoe moest. Dan kroop ik snel in dat roestig bakje, hield de deur op kier en zo gauw hij vertrokken was ging ik weer de auto in. Zo eigenwijs ben ik altijd al geweest. Ik laat me door een buitenlander die ik niet versta niet de les lezen.

Ik was blij toen we de pont afreden en we weer vaste grond onder de wielen hadden. Nog een poosje en ik zou weer thuis zijn. Maar ik had mis gerekend, want het volgende drama kondigde zich aan. Meneer de chauffeur begon slaap te krijgen. Hij dommelde iedere keer voorover. Tenslotte drukte hij een cassettebandje in zo'n apparaat en daar kwam van die blaasmuziek uit. Hij zette hem in de hardste stand. Dat deed hij om wakker te blijven. De herrie was niet aan te horen, maar ik dacht: alles beter dan in slaap vallen. Hij ging op de maat van de muziek mee zitten stampen. Daar was ik wel blij mee, want ik dacht: zo lang jij stampt gaat het goed. Maar het stampen en de muziek hielp uiteindelijk niet meer. Hij begon weer te knikken bollen. Zo meteen krijgen we een ongeluk en dan lig ik hier, als ik het er levend afbreng, in Frankrijk in het ziekenhuis en hoe moet ik dan zo'n zuster vertellen dat ik pijn heb. Hier kun je nog au roepen maar hoe dat in het Frans moet weet ik niet. Ik zat al die tijd klaar om het stuur te grijpen zijn voet van het pedaal te halen en de sleutel eruit. Ondanks dat ik geen rijbewijs had om met die truck rijden had ik hem aangeboden een eind te rijden. Maar ik wist dat hij dat nooit zou

doen, want hij was verschrikkelijk bang bij een ander in de auto. Toen er een parkeerplaats in het zicht was, trok ik hem aan zijn oor en beval hem daar te gaan staan om even te slapen. Ik beloofde hem dat als hij dat niet deed, hij een pak slaag zou krijgen dat hem nog lang zou heugen. En warempel hij schrok; hij zag dat het menens was. Ik ging vervolgens een eindje wandelen, maar na een kwartiertje zat hij weer te blèren dat we weer gingen rijden.

Eindelijk, na vier verschillende parkeerplaatsen kwamen we in België aan. Daar zag mijn chauffeur een eettent en hij stopte, want hij had honger gekregen. Ik niet, want ik had mijn buik nog vol van die rampenreis. Vanaf daar naar huis ging het goed. Wat was ik blij dat het voorbij was en dat ik het thuis zo goed heb. Vakanties en reizen zijn voor mij niets. Zonde van de tijd. Ik was blij om vrouw en kinderen weer in goede gezondheid te ontmoeten.

Maar het leed was nog niet voorbij. Ik gaf trots mijn vrouw het fototoestel en zei erbij dat ik mijn best heb gedaan, want de teller stond op 67. "Dat kan nooit", gilte ze, "want er kunnen er maar 36 op een rolletje. Dan zit er geen rolletje in." Dat vond ik wel erg, want ik had zo gehoopt vanuit mijn luie stoel nog eens terug te kunnen kijken. Mensen, ik raad je aan: stuur nooit een boer op pad, want het komt niet goed.

Twee dagen na mijn Engeland ervaring ging ik de eerste bloemen oogsten. Terwijl ik bezig ben krijg ik telefoon. "Weet jij dat je vriend in Engeland achter de tralies zit?" Ik zei: "Dat kan niet, want we zijn net terug." Probeer hem maar te bellen, zei hij. Ik kreeg te horen: "Dit toestel is niet in gebruik." Er zat wiet tussen de bloemen. Mijn voorgevoel toen ik in Engeland maar drie pallets in de oplegger zag staan, werd werkelijkheid. Dan gaat er van alles door je heen. Ten eerste dat ik het er geweldig goed afgebracht had en ten tweede dat hij mij met zo'n gevaarlijke vracht meegenomen had. Dat was heel gemeen.

Een maand later komt er een man bij me. Hij zei: "Ik ben in Engeland in dat 'rusthuis met die tralies voor de ramen' bij hem op visite geweest en hij heeft mij gevraagd deze brief aan jou te geven." Daar stond in dat toen ik mee was geweest er niets verkeerd tussen de bloemen zat. En of ik hem alstublieft wilde schrijven, want hij zat daar weg te kwijnen. Er zullen mensen genoeg zijn die zeggen: dat nooit, maar ik had het er zonder kleerscheuren afgebracht dus besloot het toch maar te doen. Ik heb al de brieven die hij gestuurd heeft nog op zolder liggen. De rechter veroordeelde hem tot vijf jaar cel. Daar gaan ze met verdachten en veroordeelden niet zo zachtzinnig om als hier. Ze werden met negen verdachten in een busje met allemaal aparte hokjes naar de rechtbank gebracht om berecht te worden. Zij kregen allemaal een flesje water mee. Ze vertrokken om 9 uur en voordat ze allemaal bij de rechter aan de beurt waren geweest was het 15.00 uur. Al die tijd moesten ze in dat hokje blijven met één flesje water terwijl de zon op dat busje stond te branden. Ik heb hem nog onderbroeken toegezonden omdat hij daarom vroeg. Hij schreef dat ze weliswaar aan de kleine kant waren, maar dat hij toch tijd genoeg had om er zich in te wurmen.

Toen hij vrijkwam stapte hij onverwachts bij ons binnen. Hij maakte nog een verandering mee waar hij aan moest wennen. In die tijd toen ze hem arresteerden was er de gulden, maar nu stapte hij in een keer het euro tijdperk binnen.

Ik vertelde hem dat ik al zijn brieven had bewaard en die in boekvorm uit zou brengen. Hij ging helemaal door het lint. "Ach", zei mijn vrouw, "dat doet ie niet."

Ja maar je weet het: hij is er gek genoeg voor. Ik had altijd gezegd dat het de laatste keer was dat ik door hem in de boot zou worden genomen. Maar ik kwam er al snel achter dat dit niet zo was. Op een middag zei hij dat hij die avond met iemand in Veldhoven naar een Quad ging kijken. Ik vroeg hem nog: 'Is hij duur?' 'Ja, hij vraagt er 2000 euro voor.' Omdat ik ook

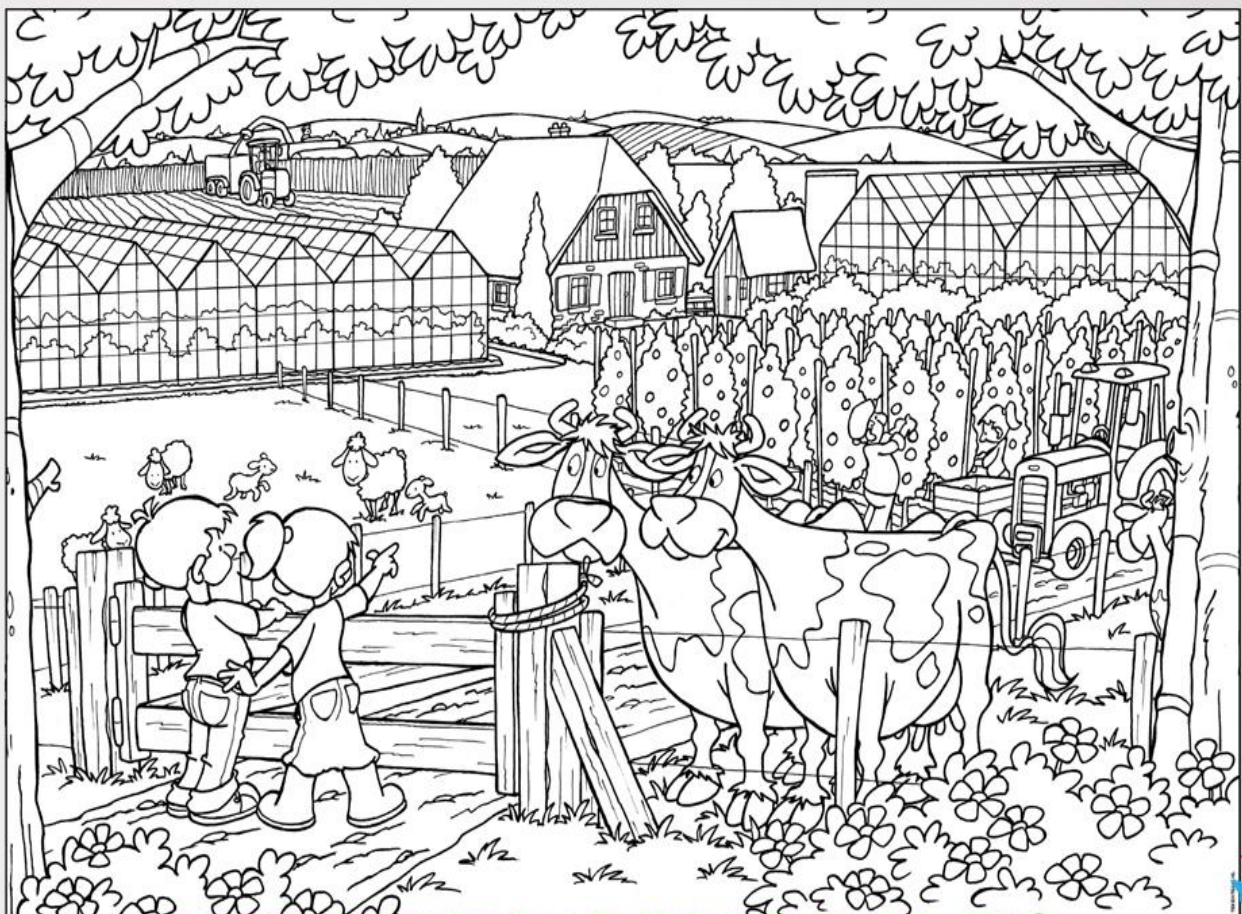

wel eens zo'n machientje kocht kwamen ze er 's avonds mee aan. We zaten buiten eerst aan de koffie en daarna aan de frikadellen en kroketten. Het was intussen al 2 uur 's nachts geworden, dus ik zeg: "Wat jullie doen, moeten jullie weten, maar ik ga naar bed." "Wacht eens even, wij hebben een Quad bij ons en dat is wel iets voor jou. Een prachtig apparaat." Ik vroeg: "Wat wil je er voor hebben?" Hij zei: "We hebben wat van de prijs af kunnen krijgen en daarom mag jij hem hebben voor 2000 euro, dan hebben wij ook een beetje winst." Ik zei nog: 'Dat is teveel', maar ja, ik had er toch wel zin dus kocht het ding. Om half drie in de nacht ging ik naar de bank om geld te tappen. Nou stond er geen merk op, dus ik denk de volgende morgen: ik kijk even op marktplaats of er eenzelfde exemplaar is waar wel het merk op staat. De eerste de beste bovenaan die ik zag was

precies eender als die ik gekocht had en kwam uit Veldhoven. Ze vroegen er geen 2000 euro voor, maar 1600 euro. Dus ik bel de (vriend) die mij de Quad had verkocht boos op. Ik kreeg als antwoord dat ik toch wel kon zien dat het ding niet gestolen is. Ik ben toen zo boos geworden dat ik hem adviseerde om voortaan uit de buurt te blijven.

Wel erg als een mens zo door het leven gaat. Helaas is hij niet oud geworden. Ze vonden hem onverwachts dood op bed in een caravan op een camping. In hetzelfde jaar trouwde er ook een neef van mij waar ik goed contact mee had en gelukkig nog heb. Daarom is 2001 voor mij een jaar dat ik nooit meer vergeet.

Gijs van de Werken

LEKKER KLEUREN VOOR JOONG EN OUD

'Ouderwetse' korpsavond brandweer Nederhemert

Na twee jaar was het eindelijk weer zo ver bij de brandweer in Nederhemert: op zaterdag 11 juni 2022 werd een ouderwetse korpsavond met diploma's, jubilarissen en gezelligheid georganiseerd. Oftewel een korpsavond zoals dat hoort. Na allerlei door Covid-19 ingegeven annuleringen en verschuivingen kon er eindelijk weer teruggevallen worden op het beproefde recept.

Na de opening was het woord aan onze burgemeester Pieter van Maaren. Hij sprak mooie woorden over vrijwilligheid en dan met name in de bijzondere tijd van de afgelopen twee jaren en de grote waardering die hij hiervoor heeft. Daarna was het de beurt aan groepschef Leonard van Bruchem om nieuwe korpsleden officieel welkom te heten, diploma's en bevorderingen uit te reiken en formeel afscheid te nemen van twee leden.

De volgende onderscheidingen zijn uitgereikt:

- Gerrit Kant, voor zijn 12,5-jarig brandweerjubiläum

- Jeroen Oomen, voor zijn 20-jarig brandweerjubiläum
- Lean Remmerde, voor zijn 20-jarig brandweerjubiläum en
- Hendrie Hak, voor zijn 25-jarig brandweerjubiläum.

Voor hun verdiensten hebben ze uit handen van burgemeester Van Maaren een brandweeroorkonde en bijbehorend brandweerkruis ontvangen. Ook hebben ze een cadeaubon en natuurlijk een bloemetje ontvangen.

Tot slot zijn nog diploma's uitgereikt aan:

- Adriaan van der Linden (diploma Manschap)
- Cornelis-Jan van den Oever (diploma Manschap)
- Cornelis-Jan van den Oever (diploma Chauffeur)
- Anton van der Vliet (diploma Manschap)
- Jan Wolfers (diploma Chauffeur)

Burgemeester Van Maaren (Zaltbommel), Jeroen Oomen, Hendrie Hak, Lean Remmerde en Gerrit Kant.

De (geschiedenis van de) vrijwillige brandweer van Nederhemert

Deze keer schrijf ik een stukje over de brandweer van Nederhemert.

Het is best bijzonder te noemen dat er in Nederhemert nog een brandweerkorps is.

Zeker na verschillende gemeentelijke herindelingen, toen veel brandweerkorpsen uit de regio zijn verdwenen.

In 1963 werd ikzelf benaderd bij de brandweer te komen. Jan Pieter Vos was toen commandant. De brandweer was toen gevestigd naast de kerk waar nu de garage is van Wim van der Toorn.

Oude kazerne op het kerkplein

Dit is niet te vergelijken met hoe luxe een brandweerkazerne anno nu is. Er was toen niet eens een kachel en dat gaf 's winters nog wel eens problemen bij strenge vorst. Pompbediende Gerrit Bodmer had dan grote moeite om de brandweewagen gestart te krijgen.

Piet van Wijk van 't sluiske is na Jan Pieter Vos de commandant geworden.

Wat je vooral bij blijft als brandweerman, zijn de "grote" branden en heftige incidenten.

Zo was er in 1964 een grote brand op de hoek Molenstraat / Tuinstraat bij de familie Van Wijk. Jaren later een grote brand bij de firma Vos in de Kapelstraat waar een complete hal afbrandde.

Maar we hadden ook geregeld kleine brandjes zoals op het eiland waar de beroemde dikke boom stond. Daar werd dan vuurtje in gestookt.

Door de jaren heen werd het takenpakket van de vrijwillige brandweer steeds uitgebreider. Denk dan met name op het gebied van verkeersongelukken. We hebben in ons dorp helaas ook heftige dingen meegemaakt. Dit is niet altijd makkelijk met zo'n kleine gemeenschap waar je iedereen kent.

Omdat de garage bij de kerk te klein was geworden, werd er een nieuwe brandweergarage gebouwd in de Molenstraat waar nu de familie Van Diggelen woont.

Commandant Piet van Wijk werd opgevolgd door Aart van Ooijen. En inmiddels werd ook de kazerne in de Molenstraat te klein. Daarom werd er een nieuwe kazerne gebouwd in de Nijverheidstraat. Deze kazerne staat er alweer vanaf 1999.

Aart van Ooijen droeg zijn commando over aan Wim Remmerde.

Gelukkig zijn er nog voldoende vrijwilligers te vinden zodat de groep nog aan alle eisen kan voldoen. De brandweer is er nog steeds voor het redden van mens en dier.

Gijs van de Werken uit Aalst

Wedstrijdploeg in Weesp

Huidige kazerne

Weetjes van de Brandweer

BRAND! SPANNEND OM NAAR TE KIJKEN
In Nederland breekt zo'n 100 keer per dag brand uit. Meestal buiten, denk aan een auto- of bosbrand. Maar ook binnen, in bijvoorbeeld huizen of bedrijfspanden. Wat doe je als je in de buurt bent? Meestal niets. Of erger nog: je gaat kijken. Want brand is spectaculair om te zien.

Maar waar vuur is, is ook rook. Verbranding is een chemische reactie. Rook en as zijn de eindstoffen. Deze rook kan zich razendsnel verspreiden, tot wel honderden meters.

Als toeschouwer of omwonende zit je er al snel middenin, met het gevaar dat je rook inademt.

Het maakt niet uit wat er brandt: chemische stoffen, (tuin)afval, papier, schoon hout, kaarsen, wierook, olie of plastic. Een huis of een bos. Rook zit vol roetdeeltjes en andere giftige stoffen die acute en langdurige klachten kunnen veroorzaken.

Wat moet ik doen bij rook?

Wat kun je doen? Eigenlijk is het heel simpel: voorkom dat je schadelijke rook inademt. Ook bij een brand die wat verder weg is. Wacht dus niet op een sirene of aanwijzingen van de brandweer.

Als je naar binnen gaat en ramen en deuren sluit, vergeet dan niet om mechanische ventilatie uit te schakelen. Is alles weer voorbij? Ventileer dan naderhand de ruimte goed.

Is rook altijd schadelijk?

Schone rook bestaat niet. Het maakt niet uit wat er brandt: chemische stoffen, (tuin)afval, papier, schoon hout, olie of plastic. Een huis of een bos. Rook zit vol roetdeeltjes en andere schadelijke stoffen die acute en langdurige klachten kunnen veroorzaken.

Welke gezondheidsklachten kan ik krijgen als ik rook inadem?

De klachten die je krijgt wanneer je rook inademt, hangen samen met de hoeveelheid rook die is ingeademd. Rook inademen kan onder meer zorgen voor brandende ogen, een geïrriteerde neusholte of geïrriteerde keel en luchtwegen. Dit kan leiden tot tranen en hoesten. Hoe hoger de concentratie rook, hoe sneller en erger deze effecten optreden. De acute risico's hangen vooral af van de hoeveelheid zwevende deeltjes zoals roet en ander fijn stof, en de hoeveelheid irriterende en verstikkende stoffen. Er is al effect op de gezondheid zodra de slijmvliezen geprikkeld worden, hoewel dit effect niet ernstig hoeft te zijn.

De gezondheidseffecten van rook:

- Brandende & tranende ogen
- Kortademigheid, hoesten
- Mond en stembanden kunnen ten gevolge van hete rook verbranden
- Toevoer van zuurstof naar de organen ernstig belemmerd wordt
- Blijvend letsel zoals overgevoeligheid en zelfs ontstekingen van de luchtwegen.

Wat moet ik doen als ik toch rook heb ingeademd?

Als je toch rook hebt ingeademd en last hebt van bijvoorbeeld brandende of tranende ogen, kortademigheid/hoesten, een geïrriteerde neusholte of keel, neem dan contact op met de huisarts.

Is er altijd rook wanneer er brand is?

Ja, waar vuur is, is ook rook. Verbranding is een chemische reactie met rook en as als eindstoffen. Die rook kan zich razendsnel tot wel honderden meters verspreiden. Wanneer een brand geblust wordt, daalt de temperatuur van het vuur en de rook waardoor meer schadelijke stoffen kunnen ontstaan. Daarnaast zal de rook minder goed stijgen waardoor deze lager blijft hangen en meer mensen rook kunnen inademen.

Welke schadelijke stoffen komen vrij bij een 'gewone' brand?

Bij een 'gewone' brand (dus geen brand bij een chemisch bedrijf) zoals een woningbrand of een bosbrand kunnen de volgende schadelijke stoffen vrij komen: stikstofgas, koolstofdioxide, koolstofmonoxide, stikstofoxiden, zwaveldioxide en cyanide.

Wat als de brandweer aangeeft dat er 'schadelijke stoffen' zijn vrijgekomen?

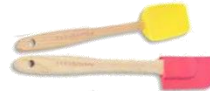
Hoewel dus iedere rook schadelijke stoffen bevat, is er soms sprake van het vrijkomen van giftige of gevaarlijke stoffen. Dit gebeurt bijvoorbeeld bij een brand bij een chemiebedrijf. Bij dit soort extra gevaar word je geïnformeerd via NL Alert en/of de sirene, de gemeentelijke website, sociale media. Je handelt dan als volgt: Sluit ramen en deuren, zet ventilatie uit en stem, in geval van sirenes, af op Omroep Gelderland via radio, tv of internet.

ROCKY ROADS

De vorige keer deelde ik mijn allerlekkerste koekjesrecept: Chocolate chipcookies.

Waar het vandaan kwam? Gewoon op het wijde wereld web gevonden en blijven hangen als onze familycookie-topper.

Deze keer deel ik onze tweede topper die ook regelmatig in de koektrommel zit. Het lijkt op arretjescake maar dan anders. Een koekje waar geen oven aan te pas hoeft te komen. Dus zeer voordelig qua energie. Rocky road is een lekkernij uit Amerika, waarbij koekjes, marshmallows en andere lekkere dingen zoals chocola, smarties of fudge toegevoegd worden. Je kunt het zo gek niet bedenken of het kan er in. Ik houd me voor nu even aan het klassieke recept wat ik persoonlijk ook het lekkerst vind. Het is best machtig maar wat voor alle selfmade koekjes geldt: je kunt ze zo klein of zo groot snijden als je zelf wilt. Het komt uit de "Koekjesbijbel" van Rutger van den Broek.

Gauw aan de slag allemaal:

Wat gaat er in:

- * 120 gr boter (roomboter is het lekkerst maar half om met margarine is ook heel prima)
- * 40 ml honing of golden syrup
- * 200 gr pure chocolade, grof gehakt
(Bij de Coop zijn heerlijk geschikte witte-, melk- en pure chocoladerepen te koop van 100 gram voor een heel mooi prijsje)
- * 100 gr melkchocolade, grof gehakt
- * 200 gr koekjes/biscuitjes, zacht geworden koekjes, maakt niet uit, in stukjes gebroken
- * 50 gr mini-marshmallows (bij de action te koop)

En nu aan de slag:

Bekleed een vierkante bakvorm van 20 x 20 centimeter met bakpapier. (eigenlijk is elke bakvorm geschikt)

Doe de boter en de honing of golden syrup in een steelpan en verwarm op middelhoge warmte tot de boter gesmolten is. Zet het vuur laag en voeg beide soorten chocolade toe. Roer het mengsel goed door tot alle chocolade gesmolten is. Haal de pan van de warmtebron.

Meng de koekjes en mini-marshmallows door de rest van het chocolademengsel. Doe dit in de bakvorm en druk het licht aan en laat de rocky road opstijven in de koelkast.

Snijd de rocky road in stukjes en bestrooi deze stukjes voor het serveren met poedersuiker.

ZOOOOOOOOO VERRRUKKKKELIJK!

Nederhemert in 1832 V Molenstraat-noordkant

Nu we de Kapelstraat van 1832 hebben verkend, gaan we linksaf de Molenstraat in. We maken het ons gemakkelijk door eerst de noordkant daarvan langs te gaan. Tegenwoordig bedoelen we dan de kant met de even huisnummers. In 1832 staan er langs die kant van de Molenstraat maar 9 huizen, nu zo'n 50! We gaan die 9 weer langs volgens de ons nu bekende huisnummers, waarbij we weer aantekenen dat de positie van die nummers bij benadering is, of: daar in de buurt.

De eerste woning die we in 1832 tegenkomen is Molenstraat 14. Daar woont Elias de Koning die van beroep arbeider is. Hij is indertijd getrouwd met Geertrui Kuipers die in het jaar 1797 is overleden. Elias heeft bij haar drie dochters gehad: Cornelia, Elizabeth en Gijsbertje. Van Elizabeth stammen o.a. af via de familie De Weerd de volgende 20e eeuwers in Hèmert: Lourien, Piet en Elias van Wijk. Onze Elias de Koning is in 1798 hertrouwd met Jacoba Aldus, afkomstig uit Spijk bij Heukelum. Zij hebben beiden nog een zoon gekregen: Cornelis. In november 1832 is die getrouwd met Johanna Creteer uit Aalst.

We vervolgen onze weg en landen aan bij Molenstraat 18, de boerderij van Hendrik Groeneveld en zijn vrouw Elizabeth van Genderen. Hun enig kind, dochter Maaïke, zal in 1835 trouwen met Cornelis Haasakker. Van hem stamt af de onder ons ouderen nog bekende Bert Haasakker. Zijn broer Hendrik woonde in Kerkwijk.

Op Molenstraat 20 treffen we Gijsbert van de Werken Azn. aan. Hij heeft er een landbouwbedrijf en is getrouwd met Adriana Vermaas. Het echtpaar heeft 8 kinderen gekregen, waarvan er een dochter jong is overleden. Een onder ons bekende afstammeling is Johanna van Ooijen uit de Kapelstraat. Haar moeder was Hendrika Aria v.d. Werken.

We wandelen verder en krijgen Molenstraat 22 in het vizier. Daar hebben Marcelis van Leeuwen en Otje v.d. Werken gewoond. Beiden zijn in 1832 al overleden. Wie er in ons peiljaar wonen, is ons niet bekend. Dat is wel na te zoeken, maar dat is bij het Kadaster een prijzige aangelegenheid. Marcelis en Otje hebben in Hèmert geen nakomelingen meer.

Op Molenstraat 24 woonden in mijn jonge jaren Gerard en Dien van Heemskerck-Hobo. In 1832 woont er Aart van Mombergen, arbeider, met zijn vrouw Aartje van Kempen, met hun gezin. Aart komt uit Bruchem en Aartje uit Well. Zij hebben 8 kinderen gekregen, daarvan zijn er 3 getrouwd. Ook van hen kennen we in Hèmert geen nageslacht.

Ongeveer op Molenstraat 30 woont Aart de Koning met zijn eega Geertrui Valk, afkomstig uit Well. Hun dochter Elizabeth is Hèmert trouw gebleven door te trouwen met Pieter van Wijk. Van hen stammen af: Lourien, Piet en Elias van Wijk.

Wij lopen verder en komen aan bij de boerderij op nr. 40 op de hoek van de Nieuwstraat. Gijsbert Oomen en Maria Soesel hebben hier hun domicilie. Maria is van afkomst uit Maassluis. In 1832 is Gijsbert al overleden op 48-jarige leeftijd en woont Maria er met haar 6 van de 8 kinderen die nog in leven zijn. De familienaam Oomen is in Hèmert welbekend. Bekende afstammelingen zijn Dirk Oomen die er in de vorige eeuw woonde met zijn vrouw Dien en hun gezin. Verder kennen we nog zijn zus Marie en hun broer Kees (van de Nieuwstraat). Molenstraat 40 is lang bewoond geweest door de familie Oomen: volgens de naspeuringen van Gerard Hoogbergen sinds 1816.³ Arien Oomen, de eerste Oomen daar, was rietdekker. Voor de Oomens woonde er de familie Cortier, generaties lang.

Wij kijken naar de oude boerderij van de overburen: van de echtelieden Jan van Aalst en Jenneke Bruijgom, op Molenstraat 42. Zij

³ Dorpswandeling door: Nederhemert-Noord met Gerard Hoogbergen, 1995, p. 9

vormen een jong stel: ze zijn in 1832 pas 3 jaar getrouwd. In 1830 kochten zij het huis van hun broers en zussen. Zij hebben in totaal 7 kinderen gekregen, waarvan 1 dochter jong overleed.

Hun zoon Govert is de overgrootvader van Govert van Aalst, die met Riek Borst woonde op Molenstraat 79. Een kleindochter van Jan en Jenneke - Elizabeth van Ooijen - is later de vrouw geworden van (de oude) Roelof Oomen.

Als wij verder wandelen, duurt het even voordat we weer een woning tegenkomen: Molenstraat 52. Daar hebben Gijsbert Joosten v.d. Werken en zijn vrouw Pieterella Valk hun verblijf gehad. Beiden zijn nl. in 1832 al overleden. Mogelijk wonen hun kinderen Joostina, Jacob en Joost er nog. Zij zijn later allemaal getrouwd.

Hun nakomelingen zijn in het Hemert van nu moeilijk te traceren. Tot zover onze wandeling langs de noordkant van de Molenstraat. Want tussen het Sluske en de stoep naar de dijk staan nog geen huizen. We maken ons gereed om de zuidkant van de Molenstraat in 1832 te verkennen.

De Molenstraat plm. 1935. We komen aan dit jaartal omdat het nieuwe huis links van de fam. Bouman is, nu Molenstraat 76. Volgens een kaart van het Kadaster moet dit huis zijn gebouwd rond 1935 door Gerrit Bouman. Deze trouwde in 1916 met Frederika Sophia van Wijgerden (Frees) uit Bruchem. Waarschijnlijk hebben zij voor hun huwelijk dan elders gewoond. Misschien weet de familie hoe dat precies zit???

Jan van Wijk

Neder-Hemert.

Graan (vervolg)

Het gebeurde weleens dat ik als klein jongetje door de polder fietste met aan een lange staak een wis graan aan de top gebonden. Een wis is een handvol graanstengels waar je ook de garf mee vast bond. Ik vroeg aan mijn vader wat die staak betekende. Hij zei: "Dat is een veilwis." Er waren mensen die zelf geen boer waren maar toch een akkertje hadden en er graan in zaaiden. Omdat ze het zelf niet konden gebruiken, zetten zij de staak met die wis in het korenveld. Nu kon iedere boer zien dat dat graan te koop was. De boer die het kocht moest het graan zelf oogsten. Ik denk dat uit het woord veil de naam veiling is ontstaan.

Wanneer de garven gebonden op het land lagen, werden deze op schoven gezet. Ze werden in een dakvorm tegen elkaar geplaatst met de halmen naar boven. Meestal drie garven aan beide zijden, zodat het graan in de aren goed kon drogen. Het gebeurde nogal eens dat er een natte periode na het maaien kwam. Dan stond het zo lang in de regen aan de schoven dat het graan begon te kiemen. Ik kan me nog herinneren dat er soms groene pruik op de garven stond van het gekiemde graan.

Wanneer het voldoende gedroogd was reed men het met paard en wagen naar huis. De een taste het in een hooiberg, de ander buiten op een mijt. Het dorsen van het graan gebeurde in de winter. De boeren hadden dan voor arbeiders niet veel te doen dus werd hier tijd voor vrij gemaakt.

Dan werden de dorsvlegels tevoorschijn gehaald. Dat waren lange stokken met aan het eind een knuppel. Zowel in die stok als in die knuppel zat aan het eind een gat. Daar deed men een gedroogde palinghuid doorheen en werden de eindjes aan elkaar geknoopt. Zou je

dat met touw doen, dan was die verbinding zo kapot door het schuren in die gaten.

In de grote boerderijen was een dorsvloer in het achterhuis (de deel). Deze vloer bestond uit dikke planken waar het graan werd uitgespreid. Dan begon het personeel met de vlegel het graan af te ranselen. Na een poosje werd het graan omgekeerd en werd het nog een keer geslagen.

Daarna werden de aren gecontroleerd of al het graan eruit was. Dan werd het stro er af gehaald en het graan opgeveegd en in een wan geschept. Met die wan ging men dan naar buiten als het waaide en gooide met die wan het graan een eindje omhoog om het kaf van het koren te scheiden. Sommige boeren hadden op het laatst een wanmolen. Zo'n wanmolen was een grote houten bak op poten. Aan de binnenzijde zaten houten schotjes en aan de buitenkant een slinger. Als degene die aan de slinger stond hard draaide dan kwam er veel wind uit die molen, zodat wanneer het buiten

windstil was, het koren toch geschoond kon worden.

Bij de grotere boeren hadden ze wat meer arbeiders en die sloegen soms allemaal gelijk met de vlegels, maar meestal om de beurt. Dan was het een cadans op de dorsvloer, in de stal bij de koeien. Omdat het een eentonig werk was stonden ze nogal eens onder het dorsen te zingen om er de moed in te houden. Misschien vonden de koeien het wel mooi, maar er zit geen volumeknop op. Het was hard werken maar wel gezellig.

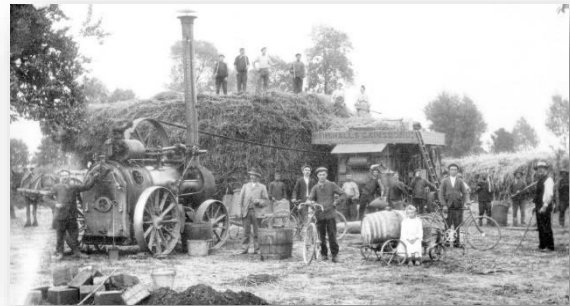
Voor het werkvolk om twaalf uur thuis ging eten kwam de boerin met de fles en kreeg iedereen een borreltje. Zij had maar één glaasje bij zich. Het werkvolk stond op een rij, zij schonk het glaasje vol en dan was het de bedoeling dat het glas in een keer achteroverging. Zo werd het hele rijtje wachtende mannen afgewerkt. Dan snel de een op de fiets en de ander lopend op de meestal schrale kost af.

Mijn vader heeft nog dikwijls met de dorsvlegel gedorst, maar ik niet meer. Toen waren er al dorsmachines. Er werden nog wel garven naar huis gereden om op de mijt of in de berg te tasten. Dan kwam 's winters de dorsmachine om het daar te dorsen. Ik weet nog net dat er in de oogsttijd, schuin tegenover het woonwagenkamp dat toen nog de kade was, een dorsmachine stond. De tractor die deze machine met leren riem op poelies aandreef had ijzeren wielen.

Er trouwde een jongen uit een andere plaats met een meisje uit ons dorp. Bij die jongen thuis hadden ze al een dorsmachine en hier niet, dus hij zag het wel zitten om in ons dorp ook te gaan dorsen. Die machine was zo krakkemikkig dat

hij hem inruilde voor een nieuwe. Maar dat ging niet lang goed, want een dorsmachine produceerde veel stof. Die man kreeg het daardoor benauwd. Een medisch specialist vertelde hem dat hij stoflongen had en niet meer mocht dorsen. Een oom van mijn vrouw heeft die dorskast toen van hem gekocht en er nog jaren plezier van gehad.

Daarna begon in Kerkwijk een loonbedrijf met dorsen op een vaste plek. Ik ben daar veel geweest. Eerst met paard en wagen en later met de tractor. De garven werden met de hooivork op de machine geworpen. Op de machine stond een houten bak die iets taps toe liep. In die bak zat een ronde trommel met haken er op die de garven naar binnen werkten. Er zat ook nog een mes aan de zijkant die de garf lossneed waar hij mee opgebonden was.

Ik heb veel op die dorskast gestaan, maar ik vond het niets. Die trommel draaide zo hard rond dat hij loeide en dan met die haken er aan... Als je daarin viel bleef er niet veel van je over.

Het graan werd opgevangen in jute zakken en aan de achterkant stond een pers die het stro tot pakjes perste. Het was vaak wel een gedoe

als je daar moest gaan dorsen. Je moest van tevoren bellen hoe laat je kwam. Maar als je daar op de afgesproken tijd aankwam had je meestal nog een rij wachtenden voor je.

Begin jaren zestig van de vorige eeuw kwamen de combines. Die maaiden en dorsten tegelijk. Het stro viel in stroken op de grond. Later werd dat met een pers 'opgeraapt' en werden er balen van geperst. Met die machines ging veel nostalgie verloren. Je hoefde zelf niet meer te maaien, garven te binden, op schoven te zetten, laden en naar de dorsmachine te gaan.

In het begin kon ik niet geloven dat dit zo maar kon, maaien en dorsen tegelijk. Want wij zetten eerst het graan op schoven om te drogen. Toen kreeg ik al snel door hoe dat kwam. Toen wij het zelf nog maaiden was het graan nog niet helemaal rijp. Dat gebeurde omdat de korrel dan nog vast in de aar zat en met het verwerken er niets uitviel. Daarom liet men het aan de schoof rijp worden. Nu kwam het graan boven in de combine. Daar klemden we een jute mudzak aan. Een mudzak heeft een inhoud van honderd liter (volume). Honderd liter tarwe weegt 80 kg, haver 50 kg, gerst 60 kg en rogge 70 kg. Deze gewichten konden enkele kilo's afwijken.

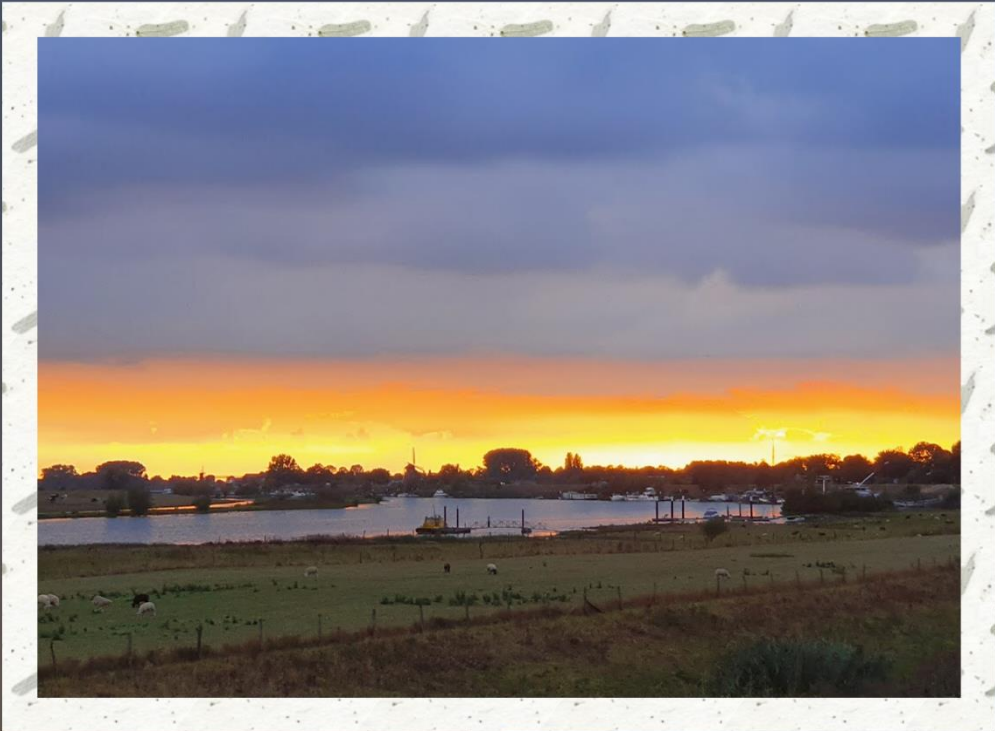

Wanneer een zak vol was werd die dichtgebonden met een touwtje, zodat erboven op de zak een krop ontstond. Dan werd hij op een glijbaan gelegd. Wanneer er vier zakken op die glijbaan lagen trok je aan een touw, zodat de klep openging en die zakken op de grond vielen. Je kon ook die klep openzetten zodat iedere volle zak gelijk naar beneden gleed, maar dan moest je de hele akker afrijden om ze op te laden. Nu lagen er vier bij elkaar.

Ik vond die zakken van 80 kg verschrikkelijk zwaar om op te laden. Als ik er nog aan denk voel ik mijn rug weer. Als alles opgeladen was gingen wij er mee naar de Betuco om te lossen. Daar aangekomen staken zij een buisje door de jutezak om wat korrels af te tappen. Deze korrels werden in een stoof gedaan en dan kon je het vochtgehalte bepalen. Was het vochtgehalte 16 procent, dan was het droog genoeg, anders moet het gedroogd worden. In deze droger werd een plaat verhit waar het graan langzaam overheen rolde. Dit drogen moest wel betaald worden.

Toen brak de tijd aan dat de combine het graan los op de wagen deponeerde. In het begin vond ik dat wel een beetje eng, want als er onderweg wat met die wagen gebeurde lag alles op de grond. Voor die tijd zat het in zakken en die bleven meestal wel heel. Bij ons in de buurt is het gebeurd dat er een wagen met los graan van de dijk reed. Ze zijn de hele dag bezig geweest om dat graan zoveel mogelijk op te scheppen. Maar er bleef veel achter tussen het gras. Bij de Betuco hadden ze een put laten bouwen met tralies erboven om er met de wagen overheen te rijden om zo de lading te kunnen storten. Ik vond het heerlijk dat ik niet meer met mudzakken hoefde te sjouwen.

Gijs van de Werken

Avondluchten
September 2022

Regen in de lucht
September 2022

Wie in Nederhemert woont
wordt vaak getraakteerd op
werkelijk schitterende luchten
boven de Maas!
Wat een voorrecht op op zo'n
prachtig plekje te wonen!

Avondluchten
September 2022

Nieuwsbrief najaar 2022 Huisartsenpraktijk

Het kan u niet ontgaan zijn dat de eerstelijnszorg, zoals ook bij uw huisarts, onder druk staat. We proberen dit op te vangen door het aantal uren dat er gewerkt wordt uit te breiden. Anderzijds proberen we ook mee te gaan met onze tijd door (voor zoveel dat mogelijk is) contactmomenten te automatiseren.

Digitalisering

We zien een toename in het gebruik van de Uw Zorg online app en merken dat dat het personeel ontlast.

Vooral het inplannen van afspraken en het inzien van uw eigen dossier kan telefoontjes besparen. Indien u medicatie mist op uw medicatielijst kunt u dit doorgeven via huisartsvandendool@ezorg.nl

Personeel

De drukte op de arbeidsmarkt gaat de huisartsenpraktijk helaas niet voorbij. Het kost ons moeite geschikt personeel te vinden. Het vinden en aanstellen van een doktersassistente is nog in volle gang. Deze keer hebben we ook gebruik gemaakt van ons Instagram account. Het delen van de personeelsadvertentie leverde een cadeaubon van 't Kloske op ter waarde van € 100,-

De advertentie is veel gedeeld waarvoor onze dank. De cadeaubon is inmiddels door loting uitgegeven aan Elize v.d. Steenhoven, gefeliciteerd Elize.

Aangezien Mientje van der Meijden binnenkort vanwege haar pensionering na 24 jaar trouwe diensten afscheid gaat nemen van onze praktijk, hebben we onlangs nieuwe schoonmaaksters aan kunnen stellen. Nadine Oomen is begin van dit jaar al begonnen, onlangs zijn Marlieke van Ooijen en mevr. Lize Oomen hieraan toegevoegd. Onder de leiding van Esther van Peer ziet ons centrum er fris en schoon uit.

Ook maken 2 stagiaires per 1 september 2022 een start in Nederhemert. Simone Boekestein is derdejaars apothekersassistente en komt 4 dagen in de week gedurende 10 weken haar stage doen. Marleen Dera kennen jullie al, zij zal de woensdag en donderdag haar hele 3de leerjaar doktersassistente bij ons in de praktijk gaan doen.

Griepvaccinaties

De griep- en pneumokokken vaccinaties zijn ook dit jaar weer later dan voorgaande jaren. Dit in verband met de extreme drukte bij de leverancier. We ontvangen de vaccins helaas pas begin november, hierdoor kunnen we pas half november gaan vaccineren. In verband met de COVID-19 pandemie hebben we ook dit jaar weer tijdstippen per postcode gemaakt. De uitnodigingsbrief zult u t.z.t. van ons ontvangen.

Teva retourbox voor medicijnafval

Dit is een service voor de apotheek, patiënten en het milieu!

Uit onderzoek blijkt dat er jaarlijks ongeveer 140 ton geneesmiddelresten in het milieu terecht komen. Om hiervoor een praktische oplossing te bieden vindt u voortaan in onze praktijk een afval box.

In de afval box mogen:

- Strips met of zonder tabletten
- Losse tabletten (potje kunt u thuis gescheiden wegwerpen)
- Restjes van drankjes (dit mag in de fles)
- Diabetesmaterialen (lancetten, insulinenepen)
- Lege batterijen

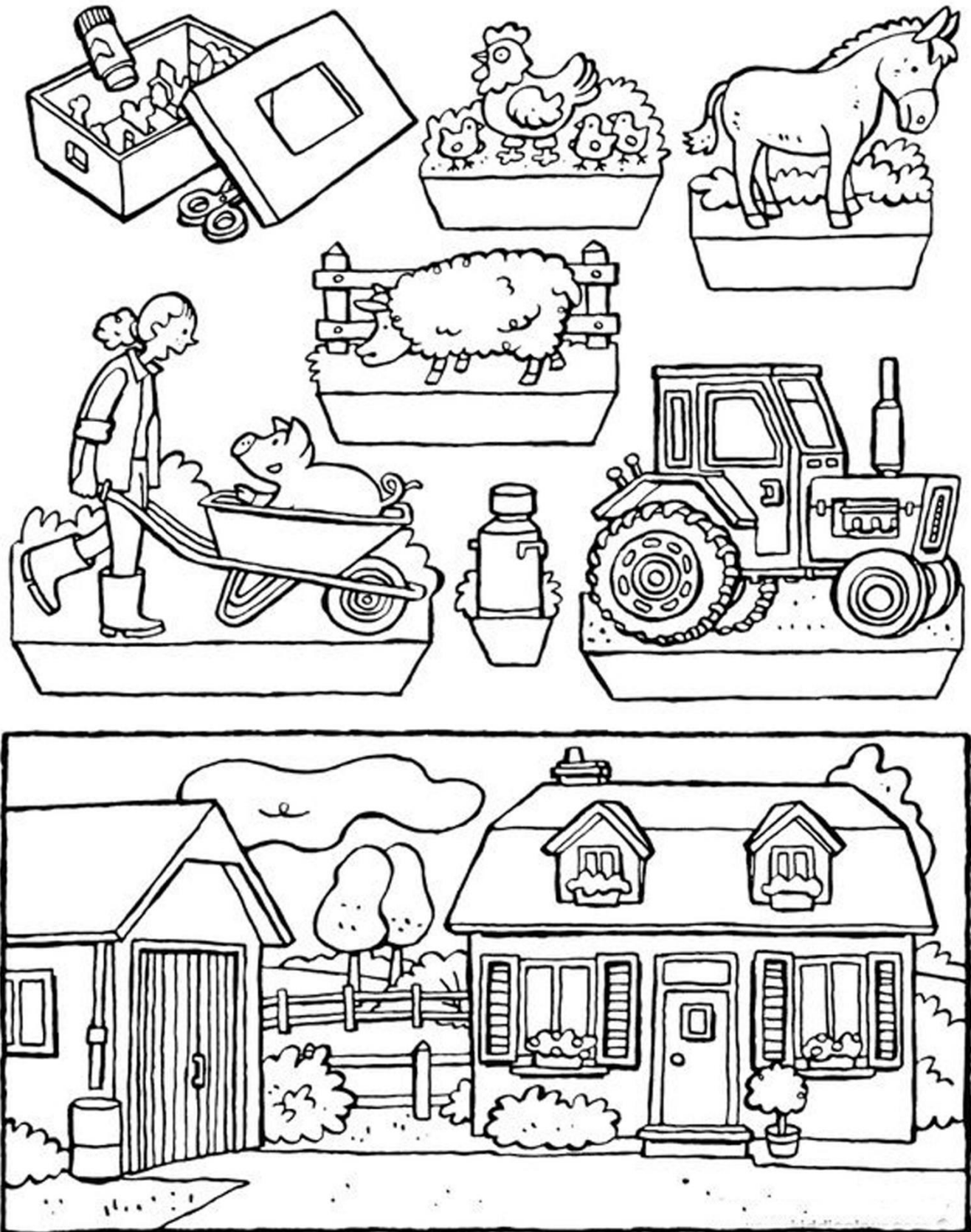
Wat mag er niet in:

- Naalden/ insuline pennaaldjes (in een afval box speciaal voor naaldjes)
- Lege doosjes kunnen bij het oud papier. (Evt. dient u zelf het etiket te verwijderen).
- Complete volle doosjes (strips eruit halen en in de afvalton) de rest bij het oud papier.
- Bijsluiters (kan bij het oud papier)

Hopelijk maakt u goed gebruik van de TEVA Retour box en zo helpen we samen op een veilige manier te voorkomen dat geneesmiddelresten in het oppervlaktewater belanden via toilet, riool en huisafval.

Aan de balie nemen wij geen oude medicijnen meer aan. Wel de afval boxen met naalden.

KNUTSELBLAD.
KOPIEER DIT BLAD EN MAAK EEN MOOIE KIJKDOOS
VEEL PLEZIER!

Een verhaal

Een boer had enkele jonge hondjes die hij nog moest verkopen. Hij schilderde een advertentie op een bord met: 4 puppy's te koop en zette dit aan het begin van zijn erf aan de kant. Net toen hij de laatste spijker in het bord sloeg werd hij aan zijn overal getrokken.

Hij keek naar beneden in de ogen van een kleine jongen. "Meneer" zei de jongen, "Ik wil een van uw puppy's kopen". "Wel", zei de boer, terwijl hij met zijn hand achter in zijn nek wreef, "deze puppy's hebben hele goede ouders en kosten aardig wat geld". De jongen liet voor een moment zijn hoofd hangen. Toen reikte hij diep in zijn broekzak en haalde een handvol kleingeld voor de dag en liet het aan de boer zien. "Ik heb 39 cent. Is dat genoeg om te kijken?" "Zeker", zei de boer en hij floot een deuntje. "Dolly", riep hij. Uit het hondenhek en over het erf rende Dolly naar de boer toe gevolgd door 4 kleine bolletjes wol. De kleine jongen drukte zijn gezicht tegen het hek. Zijn ogen straalde van verrukking.

Terwijl de honden naar het hek toe kwamen rennen, zag de jongen nog iets bewegen in het hondenhek. Langzaam verscheen er nog een bolletje wol, maar deze was zichtbaar kleiner dan de andere hondjes.

Op zijn achterpootjes gleed het bolletje het hek uit en op een wat onhandige wijze begon het hondje vooruit naar het hek te hobbelen terwijl het zijn best deed de andere hondjes bij te houden. "Ik wil die hebben", zei het kleine jongetje, terwijl hij naar waggelende hond wees. De boer knielde naast het jongetje neer en zei: "Zoon, je wil dat hondje echt niet. Het is nooit in staat om te rennen of te spelen zoals de andere hondjes kunnen". Toen deed de jongen een stap naar achteren, reikte naar beneden en begon een broekspijp op te rollen. Terwijl hij dit deed werd een stalen beugel zichtbaar aan beide zijden van het beentje van de jongen die vastgemaakt zaten aan zijn speciaal gemaakte schoentje.

De boer aankijkend zei hij: weet u meneer, ik kan zelf ook niet zo goed rennen en hij heeft iemand nodig die hem begrijpt". Met tranen in zijn ogen reikte de boer naar beneden en pakte de kleine puppy op. Hij hield het heel voorzichtig vast toen hij de puppy aan de kleine jongen gaf. "Hoeveel kost het?" vroeg de kleine jongen. "Niets, het is gratis", zei de boer. "Er is geen prijs voor liefde". De wereld is vol van mensen die iemand nodig hebben die ze begrijpt.

Op 5 juli 2022 overleed

Cor Grandia

Echtgenoot van Gijsbertha Dina Grandia – de Noo

in de leeftijd van 79 jaar

Laatst gewoond hebbend: Molenstraat 64

Op 31 augustus 2022 overleed

Henk van de Werken

Echtgenoot van Magda van de Werken - Verheij

in de leeftijd van 79 jaar

Laatst gewoond hebbend: Hofstraat 10

Colofon en voorwoord	01
Nieuwtjes van de dorpsraad	03
Onze kleinste Hèmertsen	04-06
Nieuw bedrijf: Pedicurepraktijk Anouk	07
Waar zijn ze gebleven: Jan en Sanne	09-11
Nieuwe bewoners	11
Een hobby!	12-13
Haak eens een radijsje	14
Zweden in Bern	16-17
De bakker op de camping	19
Een wandeling	19
Een huis in de speeltuin	20-21
Column Jan van Wijk	24-25
Getrouwd!	26-29
De vrouw met de hond	30-31
Hèmerts dialect	33
Duizend assen	34-35
Van een schippersvrouw	36-37
Nieuws van de Wegwijzer	38-39
Vanuit de pastorie	40-41
Woningbouw	43
Open dag bedrijventerrein	44-45
Toen en nu	47
Twintig vragen aan Otto van Horssen	49
Wat een jaar 2001	51-55
Lekker kleuren	55
Korpsavond brandweer	58
Geschiedenis van de vrijwillige brandweer	59-60
Weetjes van de brandweer	60-61
Recept	63
Historische wandeling door Nederhemert	64-65
Graan (2)	67-69
Mooi Nederhemert	71
Nieuwsbrief gezondheidscentrum	73
Kijkdoos knutselplaat	75
Verhaal	77
Rouw	79
Inhoudsopgave	80

